

Nương Tử Của Yêu Nghiệt

Contents

Nương Tử Của Yêu Nghiệt	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	13
10. Chương 10	15
11. Chương 11	16
12. Chương 12	18
13. Chương 13	19
14. Chương 14	20
15. Chương 15	22
16. Chương 16	23
17. Chương 17	25
18. Chương 18	26
19. Chương 19: Ngoại Truyện: Tiêu Huân	27
20. Chương 20: Ngoại Truyện Về Tiêu Huân (2)	29

Nương Tử Của Yêu Nghiệt

Giới thiệu

Lúc nàng 15 tuổi, lão Quái nhân cho nàng biết thân thể nàng không giống người thường, trên người n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuong-tu-cua-yeu-nghiet>

1. Chương 1

Cố gắng mở mắt ra, những tia nắng làm nàng phải híp mắt lại, dần dần mới thích nghi được với ánh sáng, toàn thân ê buốt, neho mắt suy nghĩ, kí ức cuối cùng của nàng là cảnh tượng chiếc xe tải đang lao về phía mình với tốc độ khủng khiếp, đáng lẽ giờ này nàng phải chết rồi chứ, nàng không nghĩ với tốc độ đó của chiếc xe mà mình còn có thể sống sót được. Đảo mắt nhìn cảnh tượng xung quanh, đây là một căn nhà lá cũ kĩ, kiểu dáng giống như trong phim cổ trang, kiểu nhà này chắc may ra thì còn ở miền quê, bàn ghế đồ đạc trong nhà toàn làm bằng gỗ, không có dấu hiệu của đồ điện, rốt cuộc thì đây là đâu? Tạo sao nàng lại ở đây? Trong khi nàng đang mải mê suy nghĩ thì ngoài cửa có tiếng bước chân, một lão nhân tóc trắng bước vào, trên tay cầm một chiếc bát đựng thứ gì đó màu đen xì, trông thật kinh khủng.

- Tiểu nha đầu , tỉnh rồi? Mạng của ngươi cũng lớn thật đấy, nếu không phải gặp được ta có lẽ giờ này ngươi đang ngồi nói chuyện phiếm với diêm vương rồi cũng chẳng, hahaha...- Lão nhân vừa vuốt chòm râu bạc vừa cười lớn

- Đây là đâu? Ông là ai? Tại sao ta ở đây?

- Vừa mới tỉnh dậy đã hỏi nhiều vậy, xem ra khí lực của ngươi không hề tệ, khả năng hồi phục cũng rất nhanh – Lão vẫn vuốt chòm râu miệng cười nhẹ

- Được rồi, đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó nữa, ta cũng không phải kẻ xấu, nếu không lão già này cũng không cứu ngươi rồi, ta đã phải công ngươi từ dưới vực lên đó, trong ngươi nhỏ vậy mà cân nặng không hề nhẹ đâu – lão quái nhân cười chế giễu

Mặt nàng có chút đỏ vì ngại, nàng cúi đầu xuống, lúc này mới phát hiện thân thể mình không bình thường, lại nhìn đến tay, chân, miệng nàng há ra vì kinh ngạc. Đây...đây ...không phải là cơ thể của một đứa bé sao? Nàng năm nay cũng 20 tuổi rồi, tại sao lại thế này?

- Nơi này là núi Thiên Tuyết nằm giữa biên giới Phượng Thương Quốc và Hỏa Liệt Quốc, ta cứu ngươi ở dưới đáy vực Vô Nhai, lúc đó thân ngươi mang kịch độc lại thêm rơi từ độ cao đó xuống, kì thật ngươi không chết ngay quả là một kì tích – Lão quái nhân kể lại sự việc cho nàng nghe, cũng không hỏi cái gì.

Nghe được mọi sự việc cộng thêm thân thể của mình hiện tại, nàng xác định bản thân quả thực đã xuyên không tới một nơi xa lạ, nàng có chút buồn khi nghĩ về gia đình,nhưng thôi vậy, ông trời đã cho bản thân thêm một lần sống, dù không được ở bên người thân nhưng cũng phải sống cho thật tốt mới được.Mặt nàng mặt dù có hơi đen, quần áo bẩn thỉu cũ rách nhưng cũng không che được nét đáng yêu, đôi mắt sáng trong của nàng, khi cười quả thực rất hút người. Quả nhiên là một tiểu mỹ nhân, lớn lên nhất định sẽ rất đẹp, đây cũng là suy nghĩ của lão Quái nhân khi thấy nàng cười.

- Ngươi tên gì?

- Ta tên Nguyễn... mà thôi, đến nơi này rồi ta muốn lấy một cái tên mới để bắt đầu lại, lão cứu sống ta vậy tên ta sẽ do lão đặt đi vậy – nàng cười nhẹ

- Được được, ta luôn muốn đặt tên cho người khác mà chưa có cơ hội, để ta nghĩ xem ...- lão hí hửng vui mừng, luống cuống chân tay đi đi lại lại, bộ dáng thật giống một đứa trẻ mắc lỗi đang nghĩ cách để ba mẹ khỏi phạt khiến nàng bật cười

- Có rồi, Yên, tên của ngươi là Hạ Lan Yên đi – Lão Quái Nhân ngửa mặt cười lớn – Hay, tên hay, quả nhiên tên do ta đặt thật hay.

- Hạ Lan Yên...Yên tĩnh – Cũng được, cái tên này không tồi đi

- Tiểu nha đầu, ta đặt tên cho ngươi ,coi ngươi như cháu gái, ngươi có muốn bái ta làm sư phụ không? Lão già ta cái gì cũng không biết nhưng y thuật cũng có chút thành tựu, thế nào muốn học không?

- Muốn- Nàng kiên định, ở thế giới này cái gì cũng không biết, học được thứ gì có lợi cho bản thân nhất định phải học, học y ít ra còn có thể bảo vệ mình.

10 năm sau

- Tiểu Yên ! Tiểu Yên Nhi! – tiếng ai đó đang gào thét

- Dạ! dạ! đến ngay đây – Cầm trên tay đĩa thịt xào cũng chai rượi nho do chính tay mình ngâm, Hạ Lan Yên đi đến gần bên, đặt đồ ăn xuống, trừng mắt nhìn lão già tóc bạc đang cực kì hưởng thụ nhắc ly rượu đưa tới mũi ngửi

- Hà

, đúng là rượi Tiểu Yên Nhi của ta ngâm là tuyệt vời nhất, không hổ là đồ đệ của lão tử ta – uống ngụm một cái hết chén rượi, lão quá nhân hà

một tiếng ,chép chép miệng không ngừng khen ngợi

Hạ Lan Yên đứng cạnh mặt đen thối, sao năm xưa không nhận ra lão già này còn quái dị thế chứ, cứ ngỡ nhận lão làm sư phụ sẽ đỡ xa lạ ở cái nơi này, không ngờ nàng giống như rước lấy của nợ vào thân, nghĩ tới đây nàng chỉ có thể lắc đầu. May thay dù tính tình quái dị, lại là con nghiện rượu nặng nhưng lão tửu này vẫn là một Thánh Y, tinh thông y – độc, điểm này cũng giống nàng học được rất nhiều, giờ y – độc thuật của nàng so với lão cũng đã ngang ngửa, nàng chỉ kém là chưa được thực hành nhiều và cũng chưa được tận mắt nhìn thấy nhiều loại độc thôi, dù cho trên núi Thiên Tuyết này có nhiều dược vật, độc vật cũng không bằng kinh nghiệm lâu năm của lão.

- Tiểu Yên Nhi! – Lão quái nhân dừng uống rượu, bộ mặt bỗng trở nên nghiêm túc nhìn nàng

- Ta sắp phải đi một chuyến, có lẽ sẽ rất lâu mới trở về, ta có việc muốn con giúp, coi như là con báo đáp ơn dưỡng dục của ta được không?

Rất hiếm khi lão tử này nghiêm túc, nàng ý thức được đây không phải nói đùa, dù hằng

ngày nàng khó chịu, cãi tay đôi với lão nhưng từ trong tâm nàng luôn kính trọng lão như cha mình.

- Người đi đâu?

- Việc này ta không nói được, đây là chuyện cá nhân của ta thời trẻ, giờ đã đến lúc giải quyết rồi, ta không thể trốn tránh được nữa – lão thở dài

- Muốn con giúp chuyện gì?

- Tới Phượng Thương Quốc, giải độc cho hoàng thượng Phượng Thương Quốc, ta nợ cha hẳn một ân tình.

- Được- Nàng kiên định nói

- Ta biết mà, tiểu Yên Nhi là tốt nhất với ta – Lão quái nhân vươn tay muốn ôm Hạ Lan Yên vào lòng, nhưng nàng lách người trốn thoát chỉ trong nháy mắt.

- Ài

đúng là không nên dạy người kinh công mà – Lão lắc lắc đầu tỏ vẻ chán nản nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần nhâm nhi đồ ăn và rượu.

~ Mong được ủng hộ

~Dự là một tuần sẽ chỉ có vài chương thôi, tập trung vào cuối tuần là chủ yếu, đầu tuần ta đi học nhiều nên không viết được.

2. Chương 2

Trước cổng thành, một nam tử dáng người nhỏ bé, ngũ quan thanh tú, mặc cho cơn gió nhẹ thổi bay những sợi tóc mai, nam tử đó chỉ đứng nhìn chằm chằm tờ cáo thị, trầm ngâm một hồi rồi đưa tay xé lấy xuống, cuộn lại cho vào ống tay áo. Vâng, nam tử này chính là cô nương Hạ Lan Yên của chúng ta. Binh lính đứng canh bên cạnh không khỏi sửng sốt, đây chính là tờ cáo thị tìm đại phu đến chữa bệnh cho hoàng thượng,

hắn đã đứng canh ở đây rất lâu rồi, cũng từng có kẻ đến xem rồi tự xưng thần y nói có thể chữa được cho hoàng thượng nhưng chưa một ai dám xé tờ cáo thị này cả như nam tử trước mặt cả.

Hoàng thượng Thượng Phương quốc bắt đầu từ năm ngoài đã bắt đầu suy yếu, dần dần bệnh càng ngày càng nặng, cuối cùng lâm vào hôn mê, hoàng hậu cáo chiếu thiên hạ ai chữa được bệnh cho hoàng thượng sẽ ban thưởng nghìn lượng vàng, tước lộc quý hiếm, phong quan, vinh danh gia tộc ba đời. Phần thưởng mặc dù rất khiến người khác thèm thuồng nhưng lại sợ hãi, dẫu sao đó cũng là hoàng thượng, chữa không được nhất định là sẽ phải chết, tiền tài quan vị đáng giá nhưng tính mạng vẫn đáng quý hơn.

- Nói với hoàng hậu của các người, ta đến để chữa bệnh cho hoàng thượng – Giọng nói trong veo vang lên thật êm tai, khiến người khác không khỏi trầm mê trong đó.

Tên lính lúc đầu là ngạc nhiên, sau là ngỡ ngàng, đang định khuyên nam tử trước mặt nếu không có khả năng thì mau đi đi, lời này tuyệt không thể nói bừa được thì bất gặp ánh mắt kiên định của người trước mặt, liền cúi đầu nhẹ nói:

- Công tử xin chờ một lát, ta vào bẩm báo.

Bước vào tòa điện nguy nga, mái ngói lưu ly, các tòa viện kiến trúc thật tinh tế, thu hút nhất là vườn thượng uyển được xây có cấu trúc giống như mê cung, nếu không cẩn thận có lẽ sẽ đi lạc, giữa vườn thượng uyển là một cái hồ sen, xung quanh hồ là vườn đào, trong hồ có một mái đình nhỏ, có thể thấy người thiết kế nó có cái nhìn thật tinh tế, có thể vẽ nên một khung cảnh như vậy quả là một nhân tài. Trong vườn đào được đặt một bộ bàn đá cẩm thạch tinh tế màu xanh, đang ngồi trên đó là một vị nữ tử trung niên mặc áo thêu hình phượng, tóc búi cao tinh tế, cài trên là một chiếc mũ phượng nhỏ, có thể dễ dàng đoán được, đây rõ ràng là vị hoàng hậu nhân từ nổi tiếng trong lời đồn của người dân Phương Thương quốc – Nguyệt hậu

- Là hần? – tay nhẹ vuốt ly trà nhỏ, đưa lên mũi ngửi rồi hơi nhâm nhi, mắt vẫn không liếc về nam tử trẻ tuổi trước mặt.

- Vâng thưa hoàng hậu nương nương – tên thái giám mặt chát đầy phấn trắng bên cạnh nhẹ thưa

- Người nói người có thể chữa bệnh cho hoàng thượng? – Nguyệt hậu vẫn tiếp tục nhâm nhi ly trà trong tay

- Đúng vậy – Ánh mắt hơi đảo về tòa viện sau phía hồ, không hiểu sao nàng cảm thấy ở đó có gì đó thu hút mình.

- Vô lễ, dám ăn nói vô lễ với hoàng hậu, người có biết...- Tên thái giám mặt trắng nổi giận, giơ tay chỉ vào nam tử trẻ tuổi quát lớn nhưng lời chưa nói hết đã bị cản lại

- Người có đủ tự tin – Nguyệt hậu lúc này mới đảo mắt về phía nam tử, có hỏi bực mình khi hắn đang nói chuyện với mình mà ánh mắt lại để đi nơi khác

- Đưa ta tới gặp hoàng thượng – Giọng nói nhàn nhạt vang lên

Trong một căn phòng rộng lớn, đồ đạc xa hoa, trên giường rồng được tạc bằng vàng kia là một nam tử trung niên, mặt mũi như chỉ mới ngoài 30 nhưng râu tóc thì lại đã bạc phơ, đó chính là hoàng thượng của Phương Thương quốc – Phương Thương Kỳ. Hạ Lan Yên tiến lại gần, nàng hơi nhíu mày vì không khí u bí của căn phòng, cửa sổ đóng kín, hương thuốc trà ngập cả căn phòng, nàng vung tay một cái, toàn bộ cửa của cả căn phòng đều mở toang ra. Thái giám vốn định lên tiếng nhưng bị Nguyệt hậu ngăn lại.

Hạ Lan Yên nhẹ tiến lại gần giường rồng, đưa tay bắt mạch cho hoàng thượng, sau đó nàng sai người cởi áo hoàng thượng ra, viết đơn thuốc đưa cho thái giám kê chuẩn bị nước nóng rồi pha vào làm nước tắm.

Bệnh của hoàng thượng kì thật không khó chữa, chẳng qua là một mỗi lâu ngày lại bị hạ độc, loại độc này không giết người ngay mà từ từ làm cho người ta dần dần trở nên mệt mỏi sau đó chìm vào trạng thái ngủ say, sau một năm sẽ mãi mãi không tỉnh dậy nữa. Các đại phu khác không chữa được cũng không có gì lạ vì muốn giải loại độc này cần thủ pháp châm cứu đạt tới cực đỉnh, cũng chính bộ Châm Hoa Truyền mà chỉ nàng mới luyện được, ngay cả sư phụ cũng phải bái phục thủ pháp này của nàng.

Sau 2 canh giờ châm cứu, lại thêm thuốc bổ do tự tay nàng chế, hoàng thượng nhanh chóng tỉnh lại, hoàng hậu vui sướng muốn thưởng cho nàng nhưng nàng chỉ nhàn nhạt gạt tay, hoàng thượng nhất khoát muốn thưởng, nói nàng ở lại đây đêm nay suy nghĩ cho kĩ, nếu mai mà vẫn không đổi ý thì sẽ không giữ nàng nữa.

Kì thực nàng cũng không định ở lại nhưng nghĩ dầu sao đây cũng là hoàng cung, không phải lúc nào cũng tới được, nay đã tới tại sao lại không ngoạn một chuyến chứ, vì vậy liền gật đầu đồng ý.

Thái giám đưa nàng tới Lan Các cung, nơi ở cho các khách quý của hoàng tộc, nàng gạt tay bảo thái giám trở về chính mình muốn đi dạo một chút, thái giám sau khi biết nàng cứu khỏi bệnh cho hoàng thượng liền biết vị này tuyệt không thể động nên nhanh chóng cáo lui.

Dạo một vòng ở vườn thượng uyển, kì thực lần đầu đi vào cảm thấy giống mê cung, lần thứ hai đi vào nàng cảm thấy cái mê cung này cũng quá dễ đoán đi, liền lắc đầu cười nhẹ bước tiếp mà không biết rằng mình đã lạc đường, lạc đến con đường định mệnh của nàng.

3. Chương 3

Màn đêm đã bao trùm cả thế giới, ở một góc vườn thượng uyển của Phượng Thương quốc, một bóng dáng nhỏ đang đi đi lại lại, miệng thì thoảng lẩm bẩm, trên chân đã xuất hiện một ít mồ hôi:

- Ta không tin một cái vườn nho nhỏ này lại có thể khiến ta lạc.

Giọng nói đó không phải của ai khác mà chính là của Hạ Lan Yên, vốn là định đi dạo một lát, ai ngờ nàng lại ngủ quên tới tận tối, lại càng không ngờ rằng khi đêm xuống cấu trúc của khu vườn này lại có thay đổi, khung cảnh dường như không còn giống ban ngày làm cho nàng không tìm được lối ra. Đúng vậy, chính xác là cô nương Hạ Lan Yên cao cao tại thượng của chúng ta đã bị lạc, nghĩ tới điều này không khỏi làm cho Hạ Lan Yên đen mặt lại, tiếp tục bước chân tìm đường ra.

Bước chân vào một tòa viện, nơi này vừa tối tăm lại u ám khiến cho người ta cảm thấy rùng mình, giống như không phải nơi ở của người vậy, cây cối mọc rậm rạp, căn viện nhỏ hoang tàn, tường nứt mọc đầy rêu, mái ngói đã nứt ra, có thể nhìn thấy mái nhà đã bị dột. Người thường có lẽ sẽ bị khung cảnh cùng không khí ở đây dọa chạy mất nhưng chính nó lại là thứ thu hút khơi gợi sự tò mò của nàng, nàng không khỏi bước chân lại gần hơn.

Khi chuẩn bị chạm tay vào cửa viện, bỗng cả thân mình nàng khựng lại, xoay người, chỉ trong chớp mắt đã đứng trước một bụi cây gần đó, vươn tay gạt đi nhưng dây leo cuốn bên ngoài bụi cây.

Bên trong bụi cây một tiểu nam hài thân hình nhỏ bé gầy gộc, quần áo rách rưới, tóc tai bù xù, đầu gục xuống đang run rẩy ngồi ôm chặt chân mình, cả người như đang thu lại trong vỏ ốc của riêng mình. Tại sao trong một cung điện nguy nga lại có một tiểu viện hoang tàn? tại sao lại có một đứa bé như thế này ở đây?

Như cảm thấy có người, đứa bé từ từ ngẩng đầu lên, chạm vào đôi mắt trong veo của nàng là một đôi mắt màu tím khiến nàng không khỏi bị hút vào đó, đôi mắt đó thật là đẹp, nó như có chiều sâu hút tâm hồn người ta vào đó, nhưng ánh mắt đẹp đó giờ lại chứa đầy thù hận và...bi thương, một đứa trẻ sao lại có được ánh mắt đó cơ chứ.

Hạ Lan Yên chỉ cảm khái lắc đầu, nàng biết hoàng cung chẳng bao giờ đẹp như cái vẻ xa hoa bên ngoài của nó cả. Nhưng đứa bé này, không hiểu sao nàng có cảm giác thân quen, bỗng dưng muốn bảo vệ nó, hay có lẽ khiếp trước nàng là cô nhi nên nhìn thấy những đứa bé khổ sở như này lòng lại dâng lên nỗi đồng cảm. Không, không phải như vậy, từ sâu trong tâm nàng biết mình muốn cứu đứa bé này tuyệt đối không phải vì thương cảm.

Nàng vươn tay ra, giọng nói dịu dàng cất lên như đánh thức tâm hồn bé bỏng đầy bi thương kia:

- Có muốn đi với ta không?

Đứa bé không nói gì, chỉ trơ mắt nhìn nàng

- Không nói gì coi như là đồng ý ! – Nàng cười dịu dàng

Vốn không phải là người hay cười dịu dàng thế nhưng chả hiểu sao khi đối mặt với đứa bé này lòng nàng như dịu hẳn đi, chỉ muốn mang yêu thương đem lại cho nó. Mặc cho đứa bé vẫn ngồi im trơ mắt nhìn nàng, nàng vươn tay ôm nó vào lòng, kì lạ là tiểu nam hài này không giãy giụa, để mặc cho nàng ôm, mắt vẫn mở to như để chắc chắn rằng ánh mắt dịu dàng này, cử chỉ dịu dàng này, vòng ôm ấm áp này đối với nó không phải là mơ, và cũng để chắc chắn rằng giấc mơ này sẽ không biến mất, nó không dám nhắm mắt.

Hạ Lan Yên cũng không nói gì, nàng chỉ lẳng lặng bế đứa bé rồi bước chân trở về Lan Các cung, chả hiểu sao lúc này nàng nhớ rất rõ con đường về.

Tắm rửa cho đứa bé, mặc cho đứa bé một bộ quần áo chất vải bình thường nàng nhờ một người hầu kiểm giúp, ở trong cung này trừ các tiểu hoàng tử không có nhiều hài tử nên chỉ đành mượn tạm bộ y phục hơi cũ của một tiểu thị vệ vừa mới nhập cung, Hạ Lan Yên ôm đứa bé lên giường, đặt nó nằm xuống rồi đắp chăn cho nó, cả quá trình đứa bé vẫn nắm chặt ống tay áo của nàng.

- Ngoan, mau nhắm mắt lại ngủ, ta sẽ ở đây, ngay bên cạnh con, ta hứa là ta sẽ không đi đâu cả - Như để chắc chắn lời hứa nàng còn giơ tay lên thề.

Đứa bé vẫn mở to mắt nhìn chăm chăm nàng, tay vẫn nắm chặt, không có ý định buông ra. Hạ Lan Yên thấy vậy chỉ đành thở dài, có lẽ từ bé nó đã bị tác động không hề nhỏ nên lúc nào cũng trong tình trạng bị thương và sợ hãi bị bỏ rơi. Nàng vuốt ve mặt nó, hôn nhẹ lên chiếc mũi nhỏ xinh, thì thầm vào tai đứa bé, một lúc sau đứa bé dần dần chìm vào giấc ngủ. Nàng đã nói: “Hãy tin tưởng ta một lần, ta sẽ luôn ở bên con, mãi mãi, ta xin thề bằng cả mạng sống của mình!”

Giương mắt nhìn khuôn mặt bé nhỏ gầy gò xanh xao kia, tấm xong làm lộ nước da trắng bóng của đứa bé, nếu là trắng hồng sẽ rất đẹp nhưng lại là trắng xanh, nổi cả những đường gân lên, nhìn là biết đứa bé này bị thiếu dinh dưỡng trầm trọng. Không chỉ vậy, sau khi tắm xong trên người nó xuất hiện tràn ngập là vết bầm tím, vết côn trùng cắn, vết thương mới chồng lên vết thương cũ đóng mủ bị loét ra, nghĩ đến những vết thương trên thân thể của đứa bé, tay nàng không khỏi run lên, ánh giận tràn đầy trong mắt, rốt cuộc thì kẻ nào lại dã man như thế cơ chứ. Bàn tay lại vuốt ve hai má của đứa bé, đây mới chỉ là một đứa trẻ 5 tuổi, sao có thể chịu được nhiều đau đớn đến vậy, tay chạm đến đôi mắt đứa bé, có lẽ màu mắt của nó cũng là một trong những nguyên nhân bị ruồng bỏ, màu mắt đẹp như vậy lại cũng chính là tai họa của nó. Nàng thở dài một tiếng, sau đó cũng chui vào chăn, ôm đứa trẻ ngủ một giấc ngon lành.

Lâu lắm rồi nó – Phượng Thương Dật, cũng chính là đứa bé được Hạ Lan Yên cứu hôm nay mới có được một giấc ngủ bình an đến vậy, không ai để ý, đứa bé đang ngủ trong vòng ôm của thiếu nữ kia lại đang nở một nụ cười nhưng rất nhanh rồi lại biến mất.

4. Chương 4

Những tia nắng ấm của ngày mới chiếu rọi vào cả căn phòng, đánh thức hồng nhan trên giường, đôi mắt khẽ động rồi từ từ mở ra, ánh mắt vẫn còn mang tia ngái ngủ khiến nàng trở nên đáng yêu giống như một đứa bé. Chớp mắt vài cái thích nghi với ánh sáng, Hạ Lan Yên nhìn tới đứa bé vẫn đang yên giấc trong lòng mình thì miệng không khỏi dâng lên một nụ cười nhẹ.

Tối qua nàng đã cứu đứa bé này từ trong tòa viện cũ nát, đứa bé này cũng chính là ngũ hoàng tử của Phượng Thương quốc – Phượng Thương Dật, mẫu thân nó vốn là tỳ nữ trong cung, sau khi được hoàng thượng để ý thì được phong làm Lạc quý nhân, sau khi sinh nó thì xuất huyết mà chết, hoàng hậu vốn ghen ghét Lạc phi này, nay Lạc phi sinh được con trai thì càng sợ bị mất sủng ái nên từ khi sinh ra đứa bé này đã chịu mọi sự bất nạt của cung nhân mà không được một ai lên tiếng bảo vệ. Theo như lời cung nữ thì tiểu ngũ hoàng tử này vốn cũng được hoàng thượng yêu thương nhưng năm 2 tuổi, trong một đêm trăng tròn, tiểu ngũ hoàng tử đột nhiên hóa điên, tóc hóa bạc, mắt chuyển sang màu đỏ giống như là màu máu, hoàng thượng vì quá sợ hãi nên ra lệnh nhốt tiểu ngũ hoàng tử vào cung cấm, từ đó để tự sinh tự diệt, mọi người trong cung đều đồn rằng tiểu ngũ hoàng tử là yêu nghiệt, là ma quái nên không ai dám đến gần, hoàng hậu sai người đánh đập ngũ hoàng tử, hạ nhân tuy sợ nhưng cũng không dám trái lệnh.

Vuốt ve mái tóc của đứa trẻ, Hạ Lan Yên thì thầm rằng sẽ không bao giờ để đứa bé này phải chịu những đau khổ như vậy nữa, còn về phần tên cầu hoàng đế và ả yêu hậu kia, nể tình cha của hắn đã giúp sư phụ, nàng không giết họ nhưng cũng sẽ không để họ yên.

Đứa bé trong lòng chợt bừng tỉnh, đôi mắt mở to nhìn thẳng vào nàng, tay vẫn níu chặt áo nàng, Hạ Lan Yên không khỏi cười nhẹ, lại vuốt ve khuôn mặt nó:

- Nhóc con, chào buổi sáng!

Đứa bé vẫn trơ mắt nhìn nàng

- Mau dậy, có đói không?

- Nhóc con, con tên là gì? – Mặc dù biết tên nó rồi nhưng nàng vẫn cố muốn nó thử nói chuyện với nàng

- Haizzz, ta gọi con là tiểu Dật nhé?

Ánh mắt đứa bé chợt hoảng sợ rồi lắc đầu liên tục, nàng phải dùng tay giữ thì thằng bé mới dừng lại, nàng chợt hiểu có lẽ cái tên Phượng Thương Dật này là một trong những nỗi ám ảnh của nó, làm nó nhớ lại những đau thương.

- Được rồi, nếu đã không thích cái tên này vậy ta đặt cho con một cái tên mới nhé, xem nào – nàng xoa cằm về suy ngẫm – gọi là Tiêu Huân đi, khá hay phải không, mặc dù nó cũng chẳng có ý nghĩa đặc biệt nào cả - nàng cười dịu dàng với nó.

Thằng bé chỉ chớp mắt, một lúc sau mới giật đầu như vừa mới tiêu hóa xong thông tin rằng nó có một cái tên mới – Tiêu Huân.

- Tiểu Huân, con có muốn rời khỏi đây không? Có muốn cùng ta đi tới nơi toàn là rừng núi hoang vu không...

Lời nàng còn chưa kịp dứt thằng bé đã gật đầu liên tục như thể sợ nàng sẽ đổi ý, đôi tay càng thêm nắm chặt vạt áo nàng. Hạ Lan Yên cười cười, xoa đầu thằng bé:

- Được rồi, lát nữa ta và con sẽ rời khỏi đây nhưng giờ ta phải đi một lát, ta hứa sẽ về nhanh thôi và đưa con đi, con ở đây đợi ta nhé, không được chạy lung tung đâu đấy.

Vừa nghe nàng sắp bỏ lại nó, Tiêu Huân liền không nghĩ ngợi gì ôm chặt lấy nàng, như con bạch tuộc dính chặt lấy nàng, nó sợ nàng bỏ nó đi, nó sợ phải gặp lại những kẻ xấu kia, nhưng tên thái giám đánh đập nó, những ánh mắt chế giễu và lời thô tục chỉ chửi nó, hơn cả nó tiếc nuối ánh mắt dịu dàng, nụ cười dịu dàng và cả cử chỉ ôn nhu mà nàng dành cho nó.

Hạ Lan Yên biết tâm tư của thằng bé nhưng giờ nàng không thể đột ngột mang Tiêu Huân cũng là ngũ hoàng tử của Phượng Thương quốc đột nhiên biến mất được, nàng cần phải sắp xếp một vài thứ, nghĩ đến đây Hạ Lan Yên cũng ôm chặt lấy Tiêu Huân, nhẹ nhàng thủ thủ bên tai thằng bé, dỗ dành cẩn thận, thậm chí nàng còn phải giao hết ngọc bội, thanh đoản đao sư phụ tặng cùng cuốn bí kíp Châm Hoa Truyền của nàng cho thằng bé, nói rằng đó đều là những thứ quý giá nhất của nàng thì thằng bé mới an tâm một chút, nhưng khi nàng ra khỏi cửa tay nó vẫn bám chặt áo nàng, mắt dưng dưng như là sắp khóc. Aizzz, chưa gì nàng đã cảm thấy tương lai của mình sẽ khá là rắc rối đây.

Gặp hoàng hậu và hoàng thượng xin cáo từ rồi để họ tiễn ra khỏi thành, nàng muốn họ chắc chắn rằng nàng đã ra khỏi thành, trong khi đó ở hoàng cung, cung nữ được Hạ Lan Yên mua chuộc dùng một mồi lửa đốt trụ tọa việc bỏ hoang của Lạc phi, cũng chính là nơi mà Hạ Lan Yên đã cứu Tiêu Huân.

Sau khi ra khỏi cổng thành Hạ Lan Yên lập tức dùng kinh công tuyệt đỉnh của mình quay về hoàng cung, phải nói rằng ngày trước khi sư phụ dạy võ công cho nàng, tuy nàng chẳng học được bao nhiêu nhưng kinh không thì lại khác, cứ như là nàng có thiên bẩm vậy, chỉ trong vòng 3 tháng đã luyện tới tầng thứ 4 của bộ kinh công bí truyền, nửa năm sau thì đạt tới tầng cao nhất, đến sư phụ cũng phải há miệng vì kinh ngạc và bội phục nàng.

- Số vàng người hứa cho ta đâu – Cung nữ được Hạ Lan Yên mua chuộc ngần ặt đưa tay đòi tiền, nếu không phải vì số vàng mà vị thần y này hứa cho nàng ta nhiều như vậy thì nàng ta cũng không bấp chấp

mà đốt toàn việc này, mặc dù là tòa việc bỏ hoang nhưng đốt nó cũng là tội khi quân, phải chém đầu cả ba đời cũng không hết tội.

Hạ Lan Yên không nói gì, nàng nhanh chóng điểm huyết cung nữ này rồi nhét vào miệng nàng ta một viên thuốc, cũng không phải là thuốc độc chẳng qua nàng ta sẽ ngủ 1 canh giờ, sau đó tỉnh dậy không còn nhớ việc gì thôi. Nhìn vào đồng lửa đang càng lúc càng rực lớn, nàng đem bộ quần áo rách nát của tiểu Huân tối ngày hôm qua ném vào rồi xoay người trở về Lan Các cung để đón tiểu Huân dời khỏi nơi này.

5. Chương 5

Đỉnh núi Thiên Tuyết

Một bóng dáng lam y thướt tha, mái tóc chỉ dùng sợi dây tím buộc hờ nửa trên, phần còn lại tùy ý xõa xuống vai, khuôn mặt trắng tròn, đôi mắt mở to còn đọng hơi nước, trông bộ dáng thật giống như một tiểu cô nương 12-13 tuổi đáng yêu, đây cũng chính là lí do mà mỗi khi xuống núi thì nàng – Hạ Lan Yên đều phải dịch dung khuôn mặt đi. Cái bộ dạng này của nàng tuy không phải tuyệt sắc khuynh thành nhưng lại mang dáng vẻ diễm đạm đáng yêu, đặc biệt là đôi mắt to thu hút ánh nhìn của người khác, mang bộ dáng này xuống núi nhất định là sẽ gặp phải phiền phức. Hơn nữa nàng năm nay tuy mới 17 tuổi nhưng tính tuổi linh hồn thì cũng 37 tuổi, gần 40 tuổi rồi, mỗi lần soi gương thấy bộ dạng mình nàng luôn có cảm giác như bà thím đã già lại cố tình hóa trang để cho trẻ đi vậy.

Haizz! Lại nhắc đến vấn đề già trẻ, nàng chợt nhớ tới hôm đó, sau khi cùng tiểu Huân rời Phượng Thương quốc...

- tiểu Huân, hình như ta chưa nói tên ta cho con biết đúng không? Ta là Hạ Lan Yên – Nàng quay qua nhìn Tiểu Huân nhẹ nhàng nói

- ...

- Con có thể gọi ta là cô hoặc Yên cô đều được – nàng ngẫm nghĩ dù cho thân thể này mới 17 nhưng tuổi thật của nàng còn hơn của tuổi mẹ tiểu Huân, không thể để nó gọi mình là tỷ tỷ được

Vốn cho là thằng bé sẽ không đáp lại, dẫu sao từ lúc gặp mặt tới giờ nó vẫn chưa chịu mở lời một lần nào. Nào ngờ...

- ...Y...Yên...

Hạ Lan Yên hơi khựng lại vài giây, đây là thằng bé đang gọi tên nàng, nó đang nói chuyện với nàng, nàng vui vẻ muốn cười lớn nhưng tiếng cười còn chưa thành tiếng thì nàng chợt nhận ra thì như không đúng, nó gọi nàng là “Yên”, thế này là vô lễ còn gì, nàng lớn hơn nó 32 tuổi mà nó gọi như thế này không phải là vô lễ sao, Hạ Lan Yên hơi méo mặt vài giây nhưng nàng cũng không chấp nhặt nó, nó cũng mới chỉ là đứa bé, hơn nữa đây là câu nói đầu tiên nó nói với nàng, nàng không thể mắng nó được.

- tiểu Huân ngoan! – Nàng nhẹ xoa đầu nó, thằng bé ôm chặt lấy nàng rồi cuộn mình vào lòng nàng ngủ.

Trở lại với hiện tại, Hạ Lan Yên nhìn theo bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt lấy tay nàng là dáng người gầy gộc xanh xao, gò má hóp sâu lại, đôi môi trắng bạch, mặc dù mấy ngày nay cố gắng bồi bổ cho nó nhưng cũng chẳng giúp thằng bé bớt gầy đi được tẹo nào, càng nhìn Hạ Lan Yên càng thấy đau lòng. Nàng dắt nó vào ngôi nhà gỗ nhỏ mà sư phụ và nàng đang ở, nàng giới thiệu cho thằng bé khung cảnh quanh Thiên Tuyết và giúp nó làm quen với mọi thứ xung quanh.

Hạ Lan Yên mãi mê vừa nói nói chỉ chỉ mà không hề để ý, bàn tay nhỏ bé vẫn nắm chặt vạt áo nàng, trong đôi mắt tím lưu ly kia toàn chỉ là hình ảnh của nàng, lúc nàng xóa bỏ lớp dịch dung, để lộ ra khuôn mặt và thân phận thật trước mặt nó, nó chưa từng ngạc nhiên bởi trong lòng nó, chỉ cần là nàng, dù hình dáng bên ngoài ra sao nó cũng không quan tâm, chỉ cần có nàng là đủ rồi.

Hạ Lan Yên sắp xếp cho Tiêu Huân và nàng ở cùng phòng, hằng ngày nàng ngoài phơi được liệu, pha chế thuốc thì công việc bận rộn nhất của nàng chính là chăm sóc tiểu Huân. Nàng nấu rất nhiều món ngon, món nào cũng bổ nhăm bổ sung dinh dưỡng cho thằng bé, nàng may cho nó rất nhiều quần áo, mặc dù đường chỉ còn chưa đều, có cái còn hơi ngắn nhưng tiểu Huân chưa bao giờ phàn nàn, chỉ cần nàng làm nó đều mặc, điều này hiển nhiên làm cho Hạ Lan Yên rất vui, tất nhiên nàng cũng không phụ lòng tốt của tiểu Huân mà ra sức luyện tập kĩ thuật may vá thuê thùa.

Chung sống một thời gian, tính cách của tiểu Huân tốt lên khá nhiều, lúc đầu nó chỉ lẳng lặng đi theo nàng, lúc nào cũng sợ nàng bỏ rơi nó, bây giờ hoạt bát hơn, thằng bé thi thoảng vẫn nói chuyện với nàng, khi nàng vào phòng chế thuốc nó cũng không khóc rùm beng lên đòi theo mà chỉ lẳng lặng chơi ngoài sân đợi nàng, đương nhiên điều kiện tiên quyết vẫn là cửa sổ phòng thuốc lúc nào cũng phải mở, để mỗi lúc nó quay đầu lại đều chắc chắn rằng nàng vẫn đang đứng đó, mỗi lần như vậy là Hạ Lan Yên chỉ cười cười dịu dàng với nó.

- tiểu Huân, lại đây! – Nàng vẫy tay gọi thằng bé đang chơi với tiểu Hắc ngoài sân, tiểu Hắc là chính con cú nhỏ màu trắng mà lần đó mưa lớn khiến nó bị thương, lúc hấp hối tưởng chừng chết thì được tiểu Huân cứu, từ đó nó liền dính lấy thằng bé.

Tiêu Huân nghe thấy giọng cô gọi liền bỏ rơi chú cú nhỏ đáng yêu chạy một mạch vào nhà ôm chầm lấy cô của nó, đầu dụi dụi vào người cô. Hạ Lan Yên xoa xoa đầu thằng bé, có tiến bộ, dạo này nó không chỉ hay cười hơn mà còn biết làm nũng nữa, nàng rất vui khi thấy thằng bé dần dần bỏ qua được cái quá khứ tăm tối kia.

- Đến giờ ăn cơm rồi, hôm nay cô làm món mới rất chi là ngon đấy, phải ăn nhiều một chút vào

Tiêu Huân trèo vào lòng Hạ Lan Yên, dường như thằng bé đã quen ngồi trong lòng nàng, lúc đầu nàng bắt nó ngồi xuống ghế để dễ ăn uống nhưng bắt gặp phải tình tình ửng bướng của thằng bé nên cũng đành thôi. Nàng múc từng thìa cơm nhỏ đưa đến bên miệng thằng bé, nó há to miệng ăn hết sức ngon lành, ăn được một thìa nó lại đẩy chiếc thìa tới bên miệng nàng, điệu bộ như thể nàng không ăn nó cũng sẽ không ăn, trong căn nhà gỗ nhỏ trên đỉnh núi Thiên Tuyết, một cơn gió nhẹ chợt thổi qua mang theo hương vị của hạnh phúc.

6. Chương 6

Một tháng kể từ khi Tiêu Huân tới sống ở đây cùng với Hạ Lan Yên, thằng bé đã dần quen với mọi thứ, tính cách cũng cởi mở hơn, thân hình mặc dù còn gầy gò nhưng trên mặt đã có một ít sắc hồng hào. Mỗi tháng một lần Hạ Lan Yên sẽ xuống núi mua đồ, hôm nay chính là ngày xuống núi, mặc dù Tiêu Huân không thích những nơi đông người nhưng vì không nỡ rời xa nàng nên thằng bé nhất quyết đòi bám theo, Hạ Lan Yên cũng hết cách với nó.

Trên núi không có nhà dân nên hai người chỉ có cách đi bộ để xuống núi, chỉ cần xuống tới chân núi là có thể thuê xe ngựa vào thành, dọc đường vì sợ Tiêu Huân sẽ đói và mệt nên cứ một lúc nàng lại lôi nước và bánh ra hỏi thằng bé có đói không, Mỗi lần như vậy Tiêu Huân sẽ chỉ cần một miếng phần còn lại nó bắt cô của mình ăn hết hộ, ăn nhiều bánh quá nên Hạ Lan Yên cũng không dám lôi bánh ra ép thằng bé ăn nữa.

Xuống tới chân núi, Hạ Lan Yên vốn định thuê xe ngựa nhưng gặp được người nông dân tốt bụng cũng đang định vào thành bán ít đồ liền cho hai người đi nhờ. Vào đến thành, Hạ Lan Yên kéo Tiêu Huân cầm ơn rồi đi tìm một quán trọ nhỏ. Thành này vốn không lớn nhưng là thành gần nhất với núi Thiên Tuyết, lại nằm giữa Hòa Liệt quốc và Phượng Thương quốc nên chính là nơi tập trung đông đúc của các thương nhân nhằm trao đổi hàng hóa, đặc biệt là vào các ngày cuối tháng sẽ có một hội chợ lớn mở ra với nhiều loại mặt hàng từ hai nước nên những ngày này rất là đông người.

Hạ Lan Yên có hơi hối hận khi chọn đúng ngày cuối tháng đưa Tiêu Huân xuống núi, thằng bé từ bé đã bị cô lập nên dù sau khi được nàng cứu thì nó vẫn ghét chỗ đông người, giờ nhìn đoàn người đông như kiến thế này Hạ Lan Yên lòng sinh ra lo lắng, tay không khỏi nắm chặt thằng bé. Tiêu Huân cảm giác được tay của nàng nó ngẩng mặt lên nhìn nàng, nhìn thấy ánh mắt tràn đầy lo lắng kia, thằng bé cũng không nói gì

nhưng tay cũng càng thêm nắm chặt tay nàng, chỉ thoáng qua thôi nhưng trên miệng nó xuất hiện một nụ cười nhẹ.

- Ông chủ, cho 1 phòng.- Nàng nói với ông chủ quán

- Vị công tử này, thật là may nha, hôm nay vốn là ngày hội chợ, khách quan nơi nào cũng đông may mà công tử tới sớm, chúng ta giờ còn đúng 1 phòng, tuy hơi nhỏ nhưng vẫn ở được, thế nào?

- Được, chuẩn bị cho ta một ít đồ ăn nhẹ, không cà rốt – Tiêu Huân bị dị ứng với cà rốt, điều này nàng phát hiện ra khi lần trước nấu món canh thập cẩm cho thằng bé, tối hôm đó nó đã sốt rất ải tới sáng mới hạ, hại nàng lo lắng cả đêm.

Tiểu nhị dẫn Hạ Lan Yên và Tiêu Huân lên phòng, căn phòng nằm ở góc cuối cùng tầng 2, khi đi ngang qua một bàn khách quan, nàng nghe thấy bọn họ nói chuyện :

- Này này, nghe nói 1 tháng trước hoàng cung Phượng Thương quốc bị cháy, ngũ hoàng tử mới 5 tuổi bị chết cháy không còn xác – Một nam nhân người cao gầy, tóc tai bù xù nói

- Chuyện này ta cũng có nghe qua, nhưng người có không, nghe nói tiểu ngũ hoàng tử đó sinh ra đã là yêu nghiệt nên mới bị trời giáng thiên lôi để thiêu chết hẳn – Người nói chuyện là một nam tử trung niên đầu cạo trọc

- Hả? Có chuyện nào sao? – Nam tử tóc xù kia vươn cổ tới gần nam tử trọc đầu nói lớn

- Suyt! Bé tiếng thôi, ta có bà cô làm cung nữ trong cung đã lâu rồi, hôm trước đến thời hạn quá tuổi trong cung nên được trở về nhà, chính bà ấy đã kể với ta mà, nghe nói tên tiểu ngũ hoàng tử đó sinh ra đã có màu mắt tím, đêm trăng tròn còn hóa thành quái vật, hoàng thượng cũng vì nhìn thấy bộ dáng hóa thân của nó mà mới lâm bệnh đó

- Dòng tộc Phượng Thương cao quý sao lại sinh ra một yêu nghiệt chứ, nó chết cháy là đúng rồi. – Nam tử tóc xù vừa nói vừa xoa cằm

- Đúng...

Lời nam tử đầu trọc còn chưa kịp nói xong, chỉ thấy hắn và tên nam tử đầu xù kia đều phun ra một ngụm máu, sau đó ngã lăn đùng ra sàn, cả người liên tục co giật, mắt trợn ngược lên, trông rất đáng sợ.

- Nói linh tinh sẽ bị trời phạt.

Một giọng nói lạnh băng nhẹ vang lên, sau đó người nam tử xoay người dắt tay đứa bé bên cạnh mình trở về phòng, cả quán trọ lặng im, họ chỉ biết hai tên này đã chọc phải người không nên chọc, chỉ có thể trách số họ quá xui mà thôi, ngay cả chết cũng không được chết đẹp, mọi người đồng loạt lắc đầu. Kì Thật Hạ Lan Yên cũng không có giết bọn họ, chỉ trừng phạt vì chúng bôi nhọ tiểu Huân của nàng, còn dám phao tin đồn lung tung. Cái gì mà trời giáng thiên lôi, nàng nhớ hôm đó làm gì có sấm sét gì đâu, lại còn cái gì mà yêu nghiệt, rõ ràng là tiểu Huân bị trúng độc nên màu mắt mới biến thành màu tím, đợi nàng tìm được Cổ Lau Diệp sẽ giải độc cho thằng bé, giờ nàng cho nó dùng thuốc thay đổi màu mắt tạm thời để ra ngoài không bị chú ý nếu không đôi mắt tím sẽ làm lộ thân phận của thằng bé.

Sau khi phân phó tiểu nhị chuẩn bị vài thứ, nàng ôm Tiêu Huân vào lòng, nàng biết khi nghe cuộc nói chuyện của đám người kia, cả người thằng bé đã như đông cứng lại, ánh mắt nó cũng trầm xuống, nàng biết thằng bé lại đang nhớ lại cũng ngày tháng ma quỷ đó. Hạ Lan Yên vuốt ve mái tóc của Tiêu Huân:

- Mặc kệ ai nói gì, con vẫn mãi luôn là tiểu Huân của ta!

Mãi một lúc sau, nàng mới nghe thấy tiếng thằng bé đáp lại:

- Cô...cô cũng sẽ mãi là của con được chứ? – Tiêu Huân nặng nề đưa đôi mắt lên nhìn Hạ Lan Yên, tay thằng bé hơi run, nó đang sợ, hơn một tháng sống hạnh phúc bên nàng, giờ đây khi nghe đám người kia nói chuyện, nó sợ cô cũng sẽ ghét bỏ nó như họ, nó sợ cô cũng sẽ gọi nó là quái vật, nó rất sợ...

- Ủ - giọng nói nàng vừa nhẹ nhàng vừa ảm áp như mang cho nó hơi ấm giữa bóng tối lạnh lẽo – Cô vẫn sẽ là của tiểu Huân, cho đến khi nào tiểu Huân tìm được người con cần hơn cô!

- Không có ngày đó đâu – Tiêu Huân vội nói, sau đó thẳng bẻ vùi đầu vào ngực nàng như ngại ngừng lại vừa như đang hưởng thụ sự ấm áp của nàng dành riêng cho nó.

7. Chương 7

Buổi tối, Hạ Lan Yên dắt Tiêu Huân đi hội chợ, trên đường tấp nập người qua lại, đèn lồng được treo khắp các ngõ phố, các quầy hàng được bày ra, tiếng nói tiếng cười, nơi đây trở nên cực kì náo nhiệt so với ban ngày. Tiến vào khu hội chợ có thể thấy càng có nhiều mặt hàng từ nhiều nơi, có nhiều thứ rất là lạ và độc đáo, xa xa còn có thể trông thấy các thương nhân đang tụ tập bàn bạc gì đó.

Hội chợ này bán rất nhiều thứ mà những nơi khác không có, không chỉ bán đồ vật mà thậm chí còn bán cả người. Chính giữa hội chợ là một bụi gỗ cao, ở đó lần lượt sẽ là nơi trưng bày “hàng” cũng chính là nô lệ bị bán, những người bị bán thường là người nghèo khổ, dân tị nạn, có cả những con nhà giàu, thường là cứ rơi vào tay bọn buôn người này là sẽ bị đem bán, nữ tử thường bị mua về làm nô tỳ, nếu có chút nhan sắc thì được là tiểu thiếp hoặc bị bán vào lầu xanh, nam tử thì bị mua về làm nô dịch, có nhan sắc thì cũng bị bán làm tiểu quan, nói chung một khi bị đưa lên sàn đấu giá khi thì số phận không tránh khỏi một chữ “thảm”.

Hạ Lan Yên cùng Tiêu Huân mua vài thứ đồ cần thiết, thấy vẫn còn sớm liền đi tới xem náo nhiệt, đương nhiên “náo nhiệt” ở đây cũng chính là chỗ bán người. Từng món hàng người vẫn tiếp tục được đưa lên, một nữ tử bộ dáng rách nát nhưng khuôn mặt toát lên vẻ xinh đẹp động lòng người, đáng tiếc nàng bị một gã già béo nhăm tới, dùng 500 lạng bạc mua về làm tiểu thiếp. Một nam tử khác được đưa lên, mày cao nhãn nhụi, khuôn mặt cũng được coi là tuần tú, thân thể lại cường tráng, phía trên để trần lộ rõ cả cơ bắp cuộn cuộn, lại cũng đáng tiếc bị một bà thím mặt lẳng lơ mua về, chỉ cần nhìn cái bộ mặt chảy nước miếng của mụ ta khi nhìn nam tử là biết ngay mục đích mua nam tử này của mụ, aizz, thật là đáng tiếc mà. Hạ Lan Yên có chút thờ dãi thay cho nam tử kia. Bỗng thấy tay như bị nắm chặt hơn, nàng khó hiểu quay đầu nhìn về phía Tiêu Huân.

- Phi lễ chớ nhìn – giọng nói non nớt vang lên, mày hơi nhăn lại, trông biểu cảm của thằng bé thật giống như một tiểu oán phụ khiến Hạ Lan Yên bật cười.

- Tiểu Huân có biết cái gì gọi là phi lễ chớ nhìn không?

- Chính là không nên nhìn những thứ không được nhìn.

- Ô, vậy thứ không được nhìn ở đây là gì vậy? – Nhìn bộ dáng đáng yêu của thằng bé Hạ Lan Yên bỗng dừng nổi tâm muốn trêu trọc nó, vừa nói nàng còn làm bộ liếc mắt nhìn xung quanh như đang tìm kiếm thứ phi lễ mà thằng bé nói.

- Chính là...chính là...thứ đó- Tay chỉ về phía nam tử vừa bị bán, mặt Tiêu Huân bỗng dưng hơi đỏ, thằng bé cúi đầu xuống tránh ánh mắt của nàng.

Tiếng cười thanh thúy trong như ngọc vang lên

- Tiểu Huân của cô thật là đáng yêu mà!

Tiếp sau nam tử kia là vài tên nam tử khác, mấy tên này trông khá khỏe mạnh nhưng ngũ quan nhìn thường được một tên béo ú mua về làm nô dịch. Buổi đấu giá nô lệ vẫn đang tiếp tục, bỗng tất cả trở nên ồn ào hơn, Hạ Lan Yên chợt đảo mắt về phía bụi gỗ, lần này lên sàn là một đứa bé trai chừng 7- 8 tuổi, điểm đặc điểm chính là ngũ quan của thằng bé, khuôn mặt trắng nõn, mũi cao, đôi mắt hoa đào, môi hồng xinh, quả là yêu nghiệt mà, Hạ Lan Yên không khỏi chặc lưỡi. Lại cúi xuống nhìn bộ dáng của tiểu yêu nghiệt nhà mình, hai đứa trẻ này lớn lên chắc chắn khó mà phân định được bộ dáng ai đẹp hơn ai.

Tiêu Huân lại lần nữa nhú mày, nó không thích nơi này, đặc biệt là lúc này cô của nó cứ nhìn chăm chăm thằng nhóc trên bụi kia, nó không thích cô của nó quá chú ý tới người khác ngoài nó. Tiêu Huân dùng tay giật giật ống tay áo của nàng, đang định mở miệng thì cách nó chừng 10 thước một giọng nói vang lên:

- 1000 lượng

Người mở miệng là một tên công tử, dáng người ông ọ, vẻ mặt bỉ ổi, chưa kể nghe giọng nói của hắn còn giống mấy tên thái giám nữa. Cả hội trường bị hắn làm chú ý, tất cả ánh mắt đều đổ về phía hắn

- Nhìn gì mà nhìn, chưa từng thấy người đẹp sao – Vừa nói hắn vừa vuốt ve với mái tóc của mình, kia đúng là bóng dáng của một tiểu thụ mà.

Tất cả một người không khỏi dùng ánh mắt thương tiếc nhìn về phía đứa bé xinh đẹp trên bục kia. Ai chả biết người vừa mở miệng là con trai của thành chủ chứ, hắn ta đã muốn gì nhất định phải có bằng được, dù là thương nhân giàu có nhưng vào thành này buôn bán cũng phải nể mặt nhà hắn, giờ hắn ra giá chả ai dám lên tiếng nữa, chỉ là đứa trẻ xinh đẹp kia thật đáng thương, tên con trai thành chủ này vốn nổi tiếng là mê luyện nam sắc mà, không ngờ đứa bé kia nhỏ như vậy hắn cũng không tha cho. Mọi người chỉ có thể lắc đầu cảm than.

- 1001 lượng – Giọng nói lười biếng của Hạ Lan Yên vang lên, nàng cảm thấy đứa bé kia rơi vào tay tên tiểu thụ kia thật quá uổng, hơn nữa nàng muốn tiểu Huân có người bầu bạn, nàng có cảm giác hai đứa bé này sẽ rất hợp nhau.

8. Chương 8

Tiêu Huân đứng bên cạnh mảy càng nhú lại, chẳng lẽ cô cũng để ý thằng bé xấu xí trên kia, bộ dáng của nó thì có gì đẹp chứ, rõ ràng không bằng mình mà, ánh mắt thằng bé có chút tức giận, nó kéo kéo ống tay nàng nói:

- Cô thích hắn à? – Mảy nhún lại, má hơi phụng phịu, bộ dạng này quả thực đáng yêu chết người mà, Hạ Lan Yên chỉ muốn cắn lên mặt thằng bé một tiếng.

- Tiểu Huân không thích sao?

Mặt Tiêu Huân hơi lưỡng lự một chút

- Cô thích?

- Đứa bé kia không tệ - Hạ Lan Yên hơi gật gù

Tiêu Huân hơi cúi đầu:

- Cô thích là được – giọng nói có vẻ rầu rĩ, có chút thất vọng, lại có chút run sợ, thằng bé bỗng dưng cảm thấy bất an, có khi nào cô không cần nó nữa không, cô muốn đứa bé kia, có khi nào cô sẽ bỏ rơi nó không. Càng nghĩ Tiêu Huân càng thấy hoảng sợ, nó vội ôm chặt lấy nàng, nó sợ nàng có đứa bé kia rồi sẽ phắt tay rời khỏi nó, “không được, tuyệt đối không được”, bỗng dưng thằng bé hét lên

Hạ Lan Yên hơi sửng sốt, nàng ngồi xổm xuống trước mặt nó, không để ý ánh mắt mọi người đang nhìn mình, ôm thằng bé vào lòng, đưa tay vuốt lưng nó:

- Nếu tiểu Huân không thích cô sẽ không mua đứa bé kia nữa, tâm trạng của tiểu Huân nhà cô là số một mà – nàng cười dịu dàng

Trái tim đang nhảy mạnh của Tiêu Huân dường như trở nên yên tĩnh hơn, nó ngẩng mặt nhìn nàng, ánh mắt vẫn chứa đựng tia lo sợ :

- Cô ơi, cô không được bỏ con đâu đấy – Vẫn có chút lo sợ, tay thằng bé quấn chặt lấy cổ nàng

- Ừ, cô nói rồi còn gì, cô là của tiểu Huân, chừng nào tiểu Huân chưa muốn cô nhất định không rời khỏi con

- Nàng vuốt ve khuôn mặt trắng nõn, nhẹ nhàng an ủi thằng bé.

Lúc nào Tiêu Huân mới ổn định lại, mặc dù biết cô sẽ không rời đi nhưng thằng bé vẫn ôm chặt lấy cô, nó thích cảm giác nào, cảm giác cô ở ngay sát bên nó.

- Vậy đứa bé kia, tiểu Huân có muốn cứu nó không? – Hạ Lan Yên nhẹ hỏi

- Con nghe cô

Tên công tử con thành chủ kia vốn đang bực mình vì có kẻ dám lên tiếng tranh giành với hắn nhưng khi nhìn sang liền nhìn thấy một cảnh làm tim hắn đập liên hồi, nước miếng cũng dần chảy ra, một công tử bộ dáng bằng thanh ngọc khiết và một đứa bé trai đẹp hơn cả đứa bé trên bực gỗ đầu giá kia, nuốt nước miếng, trong tâm hắn liền nổi lên ý muốn chiếm được hai người trước mắt và cả đứa bé trên bực kia.

- Vị công tử này, xin chào, ta là Lý Triều – Hắn bước lại gần Hạ Lan Yên, tay phe phẩy quạt che đi khuôn mặt bỉ ổi toan tính của mình.

Nghe tiếng nói chuyện, Hạ Lan Yên ngẩng đầu lên, tay nắm tay Tiêu Huân, chẳng thèm liếc mắt nhìn bộ dáng tên trước mặt

- Nếu không còn ai đầu giá nữa thì đứa bé kia thuộc về ta phải không?

Hạ Lan Yên giọng noi lạnh nhạt hướng người chủ trì buổi giá nói, nàng vốn nói chuyện với người ngoài lạnh nhạt, chỉ riêng với tiểu Huân của nàng là khác. Người chủ trì bị ánh mắt có phần lạnh lẽo của nàng đánh tới, người hơi run nhưng sau đó rất nhanh chấn tĩnh lại:

- 1001 lượng lần 1...1001 lượng lần 2...1001...

- 5000 lượng – Lý Triều tức tối vì người ngọc không để ý tới mình, nhớ tới đứa bé trên kia liền hô to giá

- 5001 lượng - giọng Hạ Lan Yên lại nhàn nhạt vang lên

- 5500 lượng – tức chết hắn thôi, tên đẹp mã kia rõ ràng có ý đồ đối đầu với hắn mà, nhìn khuôn mặt tuyệt đẹp kia, Lý Triều càng nổi lên ham muốn

- 5501 lượng

- 10 000 lượng

- 10 001 lượng

Lúc này Lý Triều của thực bị Hạ Lan Yên làm cho tức muốn học máu, mỗi lần hắn hô giá là nàng cũng hô giá, giá chỉ cách mức hắn đưa ra 1 lượng, 10 000 lượng đã là mốc cuối của hắn, vốn là hắn được cha cho rất nhiều tiền nhưng tháng này hắn đã tiêu pha quá đà, chi nhiều tiền cho sủng nam của hắn, giờ tiền còn lại cũng không nhiều mà hắn lại không thể mở miệng xin cha. Chẳng nhẽ lại để đứa bé kia rơi vào tay người kia. Bỗng dưng hắn nổi lên một ý, lấy quạt che miệng lại cười bỉ ổi, hôm nay không được thì không khác sẽ được, nghĩ rồi hắn liếc mắt đưa tình với Hạ Lan Yên một cái rồi xoay người bỏ đi.

- 10 0001 lượng lần 1, 10 001 lượng lần 2...10 001 lượng lần 3 , Thành giá, đứa nhỏ này thuộc về công tử áo lam kia, mời tới phía bên này thanh toán và nhận hàng.

Hạ Lan Yên dắt Tiêu Huân trả tiền, sau đó lẳng lặng nhìn đứa bé ngũ quan xinh đẹp nhưng thân người tàn tạ trước mặt mình:

- Theo ta, chỉ cần nghe lời, ta sẽ không bạc đãi ngươi

Đứa bé cũng như hiểu chuyện, mặc dù không mấy cảm tình với những tên mua người nhưng cũng nhờ người trước mặt mà hắn thoát khỏi tên lẳng lơ bỉ ổi kia, nó chỉ gật đầu rồi đi theo nàng.

9. Chương 9

Về đến khách điếm, Hạ Lan Yên đưa cho đứa bé kia một bộ y phục của Tiêu Huân rồi ném nó vào bồn tắm, sau đó quay đi hỏi mượn phòng bếp của chủ quán. Vốn là nàng và tiểu Huân định ăn thức ăn của nhà trọ này luôn nhưng khi vừa mới nếm thử một miếng tiểu Huân đã cau mày, mặc dù nó không nói gì nhưng nàng biết thằng bé không thích đồ ăn ở đây, lượng cơm thằng bé ăn cũng ít đi hẳn mà nàng thì lại đang tích cực muốn vỗ béo nó.

Loay hoay một hồi trong căn bếp nhỏ hẹp nhưng đầy đủ thành phần thực phẩm, nàng chỉ làm vài món đơn giản nhưng hợp với khẩu vị của tiểu Huân và còn đầy đủ dinh dưỡng nữa. Bê khay đồ ăn còn nóng hổi nàng trở về phòng, Tiểu Huân vẫn đang đứng canh trước căn phòng đứa bé yêu nghiệt kia tắm. Hạ Lan Yên đẩy nhẹ cửa vào, hơi thở của nàng hơi ngưng đọng nhưng rất nhanh trở lại bình thường, dấu vết tiểu gia hỏa này là một yêu nghiệt nhưng sau khi tắm rửa xong và mặc đồ của tiểu Huân thì nó càng hiện rõ ra khí chất và vẻ đẹp của mình. Nhưng trong lòng nàng thì tiểu Huân vẫn luôn là xinh đẹp nhất!

- Lại đây ăn cơm nào – nàng hướng hai đứa bé nói

Tiểu Huân nhanh chóng ngồi vào bàn ăn, thằng bé chọn vị trí gần với nàng nhất, sau đó tự nhiên cầm đũa lên chờ cô gấp thức ăn cho nó rồi mới bắt đầu ăn, đây là một thói quen mới mới được hình thành của nó. Đứa bé kia vẫn còn rụt rè, ánh mắt vẫn còn tia đề phòng và lo sợ, nó thấy Tiểu Huân tự nhiên ngồi vào bàn rồi lại quay ra thấy ánh mắt nhàn nhạt của Hạ Lan Yên mới rụt rè ngồi vào bàn ăn.

Hạ Lan Yên gấp cho Tiểu Huân một ít rau, thấy đứa bé kia vẫn ngồi cứng đờ ra thì cũng gấp một ít rau vào bát nó, sau một hồi mới thấy nó chậm rãi cầm bát lên ăn. Ăn cơm xong nàng kêu tiểu nhị lên dọn dẹp, sau đó ngồi nhìn đứa bé mình vừa mới mua về.

- Người tên gì?

Trầm mặc một lúc rồi nó mới dám ngước lên nhìn nàng:

- Không có tên

- Vậy từ giờ gọi là Tử Vũ đi – Nàng nheo mắt nhìn đứa bé

- Được rồi, bây giờ hai đứa lên giường ngủ nào, cũng khá muộn rồi

Chủ quán cũng nói đây là căn phòng cuối cùng, chiếc giường hơi nhỏ nhưng hai đứa trẻ và một người lớn ngủ vẫn vừa, lại nói thân hình nàng mảnh mai nên cũng không chiếm nhiều diện tích. Mặc dù Hạ Lan Yên không để ý nhưng Tiểu Huân đã nhúu mày khi nghe nàng nói ba người sẽ ngủ chung, nó không thích cô gần gũi với người khác, đặc biệt là ngủ cùng như thế này, nếu không phải do tình cảnh và thằng nhóc kia vẫn còn bé thì nó đã đá thằng nhóc kia xuống giường để nó nằm dưới đất rồi. Tiểu Huân không hề nhận ra rằng mình là đang dẫm chũa của một đứa nhóc kia và hơn nữa nó và đứa bé không tầm tầm tuổi nhau. (máu ghen từ bé)

Đêm đến, 4 bóng dáng nam nhân, trong đó có một nam nhân dáng bộ ông ọ, vừa nhìn là biết tên này có chút không bình thường đang rình trước cửa phòng Hạ Lan Yên, không sai tên nam nhân có ông ọ kia chính xác là tên Lý Triều vừa nảy canh tranh giá mua Tử Vũ với Hạ Lan Yên. Hắn dò la động tĩnh một hồi, xác định người trong phòng đã ngủ rồi nhẹ chọc ống trúc thổi mê dược vào phòng, qua một lúc, hắn mở nhẹ cửa ra thấy trong phòng vẫn không có động tĩnh gì, liền xác định người trên giường đã say nồng giấc ngủ. Lý Triều vẫy tay với đồng bọn bên ngoài vào, đứng trước giường nhìn bóng dáng ba người làm hắn nhớ mong từ hồi tối tới giờ, lại nhìn thấy khuôn mặt tuyệt sắc của hai đứa trẻ cùng dáng người đẹp đẽ của Hạ Lan Yên, miệng hắn không khỏi chảy ra một lượng nước miếng. Lý Triều quẹt nước miếng vào ống tay áo rồi ra hiệu cho thuộc hạ đến khiêng ba người trên giường đi.

Đúng lúc tên thủ hạ vừa gần chạm vào người Hạ Lan Yên tay đột nhiên co lại rồi sau đó hắn nằm vật xuống sàn nhà, vừa ôm chặt lấy cánh tay vừa rên rỉ. Tình huống như vậy không khỏi làm cho Lý Triều và 2 tên thuộc hạ còn lại ngẩn người ra, sau lưng bỗng toát ra mồ hôi lạnh, lòng tự dưng có chút run sợ. Tiếp theo Lý Triều tiếp tục ra lệnh cho hai tên thuộc hạ còn lại tiến tới, chỉ là chân hai tên kia còn chưa bước xong bước đầu tiên chân đã đột nhiên khụy xuống, sau đó cũng lăn ra đất ôm chân rên rỉ thảm thiết. Lý Triều thấy thế liền hoảng sợ, giống như có ma quỷ vậy, hắn nhìn xung quanh rồi lại quay về nhìn người trên giường, không biết từ lúc nào người trên giường đã mở to mắt khiến hắn giật mình ngã về phía sau.

Quả thực từ khi bọn người Lý Triều lén lút gần phòng của Hạ Lan Yên nàng đã sớm biết là có người, lúc đầu còn không có xác định được là ai mà to gan dám đến trêu chọc nàng như vậy, khí mê của bọn hắn đương nhiên không làm ảnh hưởng gì đến nàng, từ năm 15 tuổi sư phụ đã từng nói với nàng trong người nàng mang tiên khí, không chỉ trẻ mãi không già mà cơ thể nàng còn bách độc xâm nhập, dù cơ thể không chống được bách độc thì chút thuốc mê kia đối với nàng cũng chẳng là gì cả. Đợi đến khi bọn Lý Triều bước

vào nàng liền nhận ra hấn, rất đơn giản vì trên người hấn có mùi ô uế nồng nặc, ngửi qua một lần thực sự không thể nhận nhầm.

- Ô, không biết nửa đêm canh ba Lý công tử đến đây là có chuyện gì trọng đại chẳng? – Nàng ngồi trên giường lạnh lùng nhìn tên Lý Triều sắc mặt trắng bệch đang ngồi dưới đất, lại quay đầu nhìn hai đứa bé trên giường vẫn an giấc ngủ trong mắt xuất hiện một tia ôn nhu nhưng rất nhanh lại quay về vẻ mặt lạnh như băng.

Lý Triều bị khí thế cùng ánh mắt của nàng dọa sợ hãi, sống lưng lạnh buốt, lưng lấm tấm mồ hôi, hấn cảm nhận được người phía trước không phải tầm thường, tự hỏi hận vì đã trêu chọc nhầm người.

- Vị công tử xinh đẹp này, ta...ta...ta là không may đi nhầm phòng...đúng vậy là đi nhầm phòng... - vừa nói hấn vừa đưa tay lên trán lau mồ hôi.

10. Chương 10

Hạ Lan Yên liếc đôi mắt lạnh lùng về phía Lý Triều đag sợ co ro dưới đất, miệng nhẹ phát ra âm thanh khiến đối phương phải dè chừng:

- Ô...nhầm phòng ư – Nụ cười nơi khóe miệng nàng càng thêm sâu – vậy để ta chỉ cho Lý công tử đúng phòng vậy...

Dứt lời nàng phóng một viên thuốc vào miệng của Lý Triều, hấn liên tục dùng tay cho vào miệng muốn móc viên thuốc kia ra nhưng không thể được. Rồi chỉ ngay sau đó trước mắt hấn là một mảng tối sầm. Hạ Lan Yên đưa tiền cho vài tên khất cái rồi để bọn chúng đem bốn tên nam nhân được gói kĩ trong bao đến trước cửa phủ của Lý thành chủ, dặn chúng tới đó thì cởi trói bao rồi cứ vút ở đó là được. Xử lý xong mọi việc nàng quay trở lại phòng trọ, trèo lên giường thấy hai cơ thể nhỏ bé vẫn đang nhắm mắt say ngủ. Nàng cười nhẹ một cái rồi đưa tay véo cái má trắng xinh của Tiêu Huân:

- Tiểu tử, còn muốn giả bộ ngủ? hửm?

Cái má cũng bị véo trở nên hồng hồng thật đáng yêu, Tiêu Huân biết việc mình giả vờ ngủ đã bị cô phát hiện nên cũng không dám giả vờ nữa, bèn mở đôi mắt phượng dài ra, chớp mắt vài cái tỏ vẻ đáng thương:

- Cô...đau...- Tiêu Huân lấy tay xoa xoa cái má bị véo đến đỏ của mình

- Còn biết đau? – Nàng xoa đầu thằng bé rồi cười – đã thức dậy sao còn giả vờ ngủ?

- Con thức dậy với ngủ có khác gì nhau đâu – nói xong còn trưng ra bộ mặt vẻ vô tội

Mặt Hạ Lan Yên có chút vạch đen, nàng biết thằng nhóc này nói không sai, dù nó thức dậy hay ngủ cũng chả giúp được gì cho nàng, có khi còn vì nó thức mà phân tâm cũng nên. Đến đây nàng cũng không nghĩ nữa, đưa tay ôm chặt Tiêu Huân rồi nằm xuống giường ngủ, cũng không thắc mắc vì sao thằng bé không bị mê được khổng chế, nàng cũng biết sẵn cơ thể nó có chút không bình thường rồi.

Tiếng chim hót líu lo ngoài cửa, từng ánh nắng hắt nhẹ vào căn phòng kèm theo đó là những tiếng ồn ào từ phố chợ ngoài nhà trọ đã đánh thức ba bóng dáng đang ngủ trên giường kia. Hạ Lan Yên từ từ nheo mắt lại, sau đó mới khó chịu mở mắt ra, đập vào mắt nàng là một đôi mắt màu tím yêu mị cùng một bộ mặt trắng nõn ngây thơ, thằng nhóc này cũng quá là xinh đẹp đi, đưa tay véo véo cái má trắng nõn kia:

- Chào buổi sáng tiểu Huân!

- Cô, chào buổi sáng!

Hạ Lan Yên đứng dậy chải chuốt lại bề ngoài sau đó rửa mặt chải tóc giúp Tiêu Huân và Tử Vũ, Tử Vũ ngay sau khi Hạ Lan Yên thức dậy thì nó cũng đã tỉnh ngủ, ngồi ở cạnh giường trông mắt lên nhìn nàng, một bộ dáng đều là học từ Tiêu Huân.

Nàng dắt hai đứa bé xuống đại sảnh để ăn điểm tâm sáng, mặc dù Hạ Lan Yên đã dịch dung thành một nam tử có khuôn mặt thanh tú nhưng khi cả ba người xuất hiện vẫn rất nhanh thu hút tầm nhìn của những

người khác, mặc dù vậy mọi người cũng rất nhanh thích ứng rồi trở lại với câu chuyện thú vị mà họ đang đang dở:

- Ấy... sáng nay lúc đi qua cửa phủ thành chủ các người có thấy không? – Nam tử mặt đỏ nói.
- Đương nhiên là thấy rồi...thật là bại hoại quá đi mà, đường đường là công tử con thành chủ, dù danh tiếng ham mê nam sắc của hần ai ai cũng biết nhưng giữa thanh thiên bạch nhật làm chuyện đó với nam tử, mà lại là ba cái nam tử, quả thật là bại hoại, bại hoại mà...aizzz– Nam tử cao lớn vừa vuốt vuốt chòm tay ngắn của mình vừa cảm thán.
- Có thật là tên công tử đoạn tử Lý Triều đó không thế? – Một nam nhân mặt sẹo bàn bên cạnh với sang hỏi.
- Đương nhiên là thật rồi, sáng nay khi ta từ trên núi đi săn về đi qua phủ thành chủ đã chính mắt nhìn thấy mà lại, không thể nhầm lẫn được, chính xác là tên Lý Triều bại hoại đó – Nam tử cao lớn lớn tiếng khẳng định.

Sự kiện nổi bật nhất ngày hôm nay mà khiến ột cái thành nhỏ bé như thế này cũng phải gà bay chó nhảy chính là sự việc công tử Lý Triều của thành thủ công khai làm chuyện phòng the với ba tên nam nhân khác ngay trước tại cổng chính của nhà mình. Mặc dù sau đó hần đóng cửa ở trong phòng cả ngày, không dám ra ngoài phá hoại nhưng vẫn bị người dân chửi rửa kinh bỉ.

Ở trong góc khuất, hai tiểu gia hoa vẫn tiếp tục ăn bánh một cách ngon miệng còn Hạ Lan Yên thì từ từ thưởng thức hương vị của trà, làm như mọi việc không hề liên quan gì tới nàng. Tiêu Huân thấy nàng chỉ mãi uống trà, lông mày có hơi nhíu lại tỏ vẻ không hài lòng, mỗi lần thằng bé cầm một cái bánh lên ăn nó chỉ cắn một miếng, phần còn lại đem nhét vô miệng nàng. Thấy ánh mắt và cử chỉ quan tâm của Tiêu Huân, Hạ Lan Yên không cách nào từ chối được mặc dù nàng không thích ăn bánh quế hoa này cho lắm.

Trong phòng, cầm lá thư do bồ câu chuyển tới, Hạ Lan Yên lấy tay day day chán, có chút đau đầu, quay người nhìn hai tiểu yêu nghiệt đang ngồi bất động trên bàn, nàng có chút bật cười, hai đứa bé này cứ như hai tảng đá đang đặt đối diện với nhau vậy, Tiêu Huân thì nhìn chăm chăm nàng còn Tử Vũ thì lại đang nhìn chăm chăm Tiêu Huân, không một tiếng động phát ra, ngay cả không khí cũng yên ắng đến nghẹt thở, người ngoài vào còn tưởng trong phòng này đang họp bàn vấn đề gì trọng đại lắm đây.

11. Chương 11

- Tiêu Huân, lúc trước con có nói muốn học võ phải không? – Bỗng dưng mặt nàng trở nên nghiêm túc
- Dạ - Tiêu Huân thành thật gật đầu, nó muốn học võ để có khả năng bảo vệ cô
- Vậy được rồi, lát nữa có người tới đưa con và Tử Vũ tới Vô Danh phái, đến đó rồi phải nghe lời sư phụ, chăm chỉ học tập biết không?
- Cô không đi sao – Tiêu Huân nghe ra được trong lời của cô là cô sẽ không đi cùng mình liền hoảng loạn, chạy tới ôm chặt lấy nàng.

Hạ Lan Yên mặc cho thằng bé ôm mình, nàng ngồi xỏm xuống để cân bằng chiều cao giữa hai người, sau đó nhẹ nhàng nói:

- Không phải ta bỏ rơi con, cũng không phải ta không muốn đi cùng con mà là giờ ta có việc quan trọng phải làm, sau khi giải quyết xong ta sẽ lập tức đi tìm con.
- Không thích, con đi cùng cô, bao giờ giải quyết xong việc kia thì đi học võ cũng không muộn.

Thật lòng Hạ Lan Yên cũng không muốn phải rời xa Tiêu Huân nhưng chuyện lần này có phần nguy hiểm, nàng không thể dẫn theo hai đứa bé cùng đi được, đành phải để Tiêu Huân cùng Tử Vũ đến chỗ sư thúc trước, nhưng giờ nàng phải nghĩ cách dỗ tiểu gia hỏa này đã. Mặc dù ngày thường chuyện gì Tiêu Huân

cũng nghe nàng nhưng là nàng đi một bước là nó cũng nhất khoát theo sau, giống như sợ nàng biến mất, lúc đầu còn tưởng là thằng bé bị quá khứ bỏ rơi ám ảnh nhưng khi nàng hỏi, thằng bé chỉ nhặt miệng đáp là nó thích ở bên cạnh nàng. Lời nói đó không khỏi làm cho lòng nàng ấm áp hẳn lên nhưng đôi lúc cũng đau đầu vì cái tính thích bám nàng này của thằng bé.

- Ngoan, nghe lời, con cùng Tử Vũ tới đó, ta rất nhanh sẽ đuổi theo, chậm nhất là 5 ngày chúng ta sẽ lại gặp lại nhau, được chứ?

- 3 ngày – mặt không thay đổi Tiêu Huân đáp

Khóe miệng Hạ Lan Yên hơi co giật, thằng nhóc này là đang mặc cả với nàng ư.

- Được rồi, 3 ngày, bây giờ mau đi chuẩn bị, nếu ở đó có ai làm khó con thì chỉ cần đưa cái này ra ,tới đó rồi phải chăm chỉ luyện tập rồi đợi ta là được.

Nói rồi nàng đưa cho Tiêu Huân một cái thẻ bài có khắc chữ Yên, sau đó xoay người đi chuẩn bị đồ cho hai đứa nhỏ. Lúc thu gom quần áo nàng liếc mắt qua phía Tử Vũ

- Tiểu Vũ, đến đó rồi cũng nhớ chăm chỉ học tập nghe chưa, hai đứa là người mới nhập môn phải hiểu chuyện, còn phải nhớ chăm sóc nhau nữa, để ý tiểu Huân giùm cô, không được để thằng bé bỏ bữa đâu đấy

Lại nhắc tới đứa bé Tử Vũ này, mặc dù lúc nào cũng trầm mặc nhưng qua nửa ngày tiếp xúc thằng bé cũng không còn bài xích nàng và tiểu Huân nữa, hơn nữa nàng để ý thằng bé này còn thích bắt chước tiểu Huân, từ cái dáng đi đến cử chỉ ăn uống.

Xế chiều, có một nam tử trông còn rất trẻ, khuôn mặt tuấn tú, dáng người nghiêm trang đến bái kiến Hạ Lan Yên, hẳn hơi gặp người cúi chào nàng rồi quay ra nhìn Tiêu Huân và Tử Vũ.

- Mang hai đứa bé này tới đó, an bài chúng ở Phù Dung các, để cho sư thúc tự tay huấn luyện chúng, còn nữa người là sư huynh nhớ dạy bảo hai đứa nó – Hạ Lan Yên nhìn nam tử trước mặt nhàn nhạt mở miệng - Nói với sư thúc, ước chừng khoảng 3 ngày sau ta sẽ tới

- Chắc chắn – Tiêu Huân ở một bên mở miệng chen vào

- Được được, là chắc chắn 3 ngày sau ta sẽ tới – Hạ Lan Yên không khỏi co giật khóe miệng, tiểu Huân của nàng cũng quá là để ý tiểu tiết đi.

Sau khi an bài Tiêu Huân cùng Tử Vũ tới Vô Danh phái, Hạ Lan Yên cũng lên đường đi giải quyết sự việc kia, chính là đến nơi mà sư phụ bảo nàng đến trong thư kia. Trong thư Lão Quái Nhân không có nhắc đến sự tình cụ thể, chỉ bảo nàng sau khi nhận được thư phải khẩn cấp tới Mai Hoa trang, tình thế rất cấp bách. Nhưng là nàng cũng không thể bỏ mặc hai đứa bé kia mà đi nên đành phải chờ sắp xếp xong nàng mới yên tâm lên đường.

Phi ngựa một nẻo tới Mai Hoa Trang, đập vào mắt nàng là một cảnh tượng cực kì hoang tàn, nhà cửa bị mở toang, cửa hồng nằm ngổn ngang giữa lối vào, trong sân đồ đạc bị ném bừa bãi, cây cối thì bị đổ , Mai Hoa Trang dường như vừa trải qua một trận chiến ác liệt nhưng điều kì lạ là không có lấy một bóng người, cả xác người cũng không thấy, điều này không khỏi làm Hạ Lan Yên trở nên hiếu kì.

Nàng vòng quanh khắp nơi để kiểm soát mọi thứ nhưng không phát hiện được gì, cuối cùng khi đang định bỏ cuộc quay về thì chợt nghe thấy tiếng động nhỏ phát ra từ phía một bụi cây, bước chân nàng liền từ từ tiến về phía đó. Rồi đột nhiên một bóng người lao như điên về phía nàng , trên tay là một thanh đao nhỏ, hiển nhiên người này không có võ công, Hạ Lan Yên lách người nhẹ một cái để tránh con đao, sau đó dùng ngón chân phi thẳng vào huyệt dưới chân bóng người kia làm hắn ngã xuống, thanh đao bị ném bay một đường xuống hồ. Hạ Lan Yên xoay người lại nhìn kẻ vừa định tấn công mình, xem cách ăn mặc thì dường như đây là người làm nhưng vì lí do gì mà khi vừa nhìn thấy mình hắn đã cầm đao tấn công, câu hỏi lại tiếp tục được đặt ra trong đầu nàng.

12. Chương 12

- Người là người của Mai Hoa Trang? – Không để ý đến ánh mắt đầy thù hận kia, Hạ Lan Yên nhẹ giọng hỏi.

- Ta giết ngươi! – Nam nhân trung niên trên mặt có một vết sẹo dài đang khuy trên mặt đất gần cổ lên hết, tay hằn nắm chặt, cổ nhích người tới gần Hạ Lan Yên nhưng không tài nào di chuyển nổi.

- Ta là đệ tử của lão Quái Nhân!

Ngay sau khi lời nói vừa thốt ra từ miệng Hạ Lan Yên, nam nhân kia chấn động vài giây, ngay sau đó thay vào mắt ánh đầy thù hận là ánh mắt cầu xin có tia gấp gáp

- Công tử, thật có lỗi, thật có lỗi, là ta có mắt như mù không nhìn thấy trời xanh, cầu công tử cứu trang chủ và mọi người, cầu xin công tử...- Vừa nói nước mắt hằn vừa tuôn ra

Hạ Lan Yên hơi nhíu mày, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, Mai Hoa Trang vốn là một nơi có tiếng tăm trong giang hồ, đã nhiều đời làm nghề buôn bán, đặc biệt là buôn bán thực phẩm và dược liệu, thế lực của họ trải rộng khắp nhiều nước nhưng Mai Hoa Trang chủ lực thì được đặt ở Hỏa Liệt quốc, nơi mà tổ tiên của Dương Kiều cũng chính là trang chủ kế nhiệm bây giờ đã sinh ra. Tiền tài của Dương gia có thể đủ để mua cả một quốc gia, rốt cuộc thì là ai có thể khiến cho Mai Hoa Trang rơi vào cảnh ngộ này.

- Chuyện gì đã xảy ra? – Nàng hất tay thu lại ngân châm từ chân của nam tử kia, lúc này hắn đã có thể đi lại như thường.

Một lúc sau Hạ Lan Yên cũng đã có thể hiểu đại khái được tình hình, gần một tuần trước Dương trang chủ từ Tây Vực trở về có đem theo một cây thuốc quý của người Tây Vực, gọi là Lan Chi Tuyết Diệp, nghe nói cây thuốc này có thể trị được bách độc, không chỉ thế còn có thể giúp cải lão hoàn đồng, giúp người ăn nó có thể mãi mãi giữ được vẻ thanh xuân đồng thời cũng có thể sống tới hơn 1000 tuổi. Trên thế gian này ai mà chẳng muốn mình trẻ mãi không già, muốn sống lâu trường thọ, dù đã phong tỏa tin tức nhưng tới ngày thứ năm khi Lan Chi Tuyết Diệp có mặt ở Mai Hoa Trang đã được cả giang hồ biết đến. Giới hoàng tộc cùng các nhân sĩ giang hồ đều đua nhau tới Mai Hoa Trang để cướp bảo vật, vì vậy mới dẫn đến tình cảnh ngày hôm nay.

Còn về việc cả Mai Hoa Trang lại không có lấy một bóng người, Dương Tử - cũng chính là nam tử vừa muốn tấn công Hạ Lan Yên đã nói, sau khi một nhóm người áo đen xông vào trang đã hạ độc tất cả mọi người, xong không biết vì lý do gì chúng không giết người mà lại trói người lại rồi chuyển đến sau núi, may mắn hắn mới từ ngoài trở về liền thoát được một kiếp, nhưng nhìn người trong gia tộc bị hạ độc rồi bắt trói lôi đi hắn chỉ tiếc hận mình không đủ bản lĩnh để ứng cứu.

Sau khi nghe Dương Tử tường thuật lại, Hạ Lan Yên vội vàng tìm ra sau núi Mai Hoa Trang. Ngọn núi là không tính là cao nhưng lại hết sức hiểm trở, chưa kể xung quanh núi còn có một tầng khói độc, độc này chỉ có người của Mai Hoa Trang mới có thuốc giải. Tất nhiên dù vậy nó cũng không làm khó được Hạ Lan Yên, nếu không nàng cũng không xứng làm đệ tử của lão Quái Nhân.

Dễ dàng vượt qua tầng khói độc, lên núi với nàng không khó vì khả năng khinh công của nàng cũng không phải loại thường. Lên đến giữa núi nàng phát hiện ra một cửa động, theo như lời Dương Tử thì động này là nơi cất giấu các loại thảo dược hiếm có, cũng không khó đoán rằng chắc chắn Lan Chi Tuyết Diệp được giấu ở đây. Hạ Lan Yên cảnh giác từ từ lần mò trong động, bóng tối và mùi ẩm ướt khiến nàng hơi khó chịu, bỗng chân nàng như đá phải vật chắn, nàng đem dạ mình châu ra soi xuống dưới chân liền phát hiện đây là một cái xác chết, người này là người của Mai Hoa Trang sở dĩ nàng biết được vì trên người họ mặc trang phục người làm, hơn nữa trên cổ tay có dấu hoa mai, biểu tượng của Mai Hoa Trang.

Đi sâu vào ít nữa, nàng thấy có ánh sáng và tiếng người nói chuyện, ẩn mình trong bóng tối Hạ Lan Yên bắt đầu quan sát tình huống xung quanh. Có thể nhìn thấy rõ người Mai Hoa Trang tất cả đều bị ép quỳ xếp hàng ở một bên, xung quanh là 4 tên áo đen chặn giữ. Có 3 tên đang đứng bàn luận với nhau, cạnh bọn chúng là một nam tử cao ráo, nước da ngăm đen, tóc được búi gọn gàng, quần áo đều là tơ lụa hạng sang, kia chính là Dương Kiều trang chủ Mai Hoa Trang. Có vẻ như bọn chúng đang ép Dương Kiều lấy ra Lan Chi Tuyết Diệp, còn Dương Kiều thì mặt không biến sắc ra điều kiện cho bọn người áo đen, nếu chịu

thả toàn bộ người trong Mai Hoa Trang ra hẳn sẽ đưa ra Lan Chi Tuyết Diệp, quả không hổ danh là trang chủ của Mai Hoa Trang.

Nhân lúc một tên áo đen đang cầm đuốc đi tuần xung quanh, Hạ Lan Yên phóng một châm về phía huyệt ngũ của hắn, rồi nhanh chóng thay đổi trang phục. Nàng giả dạng tên áo đen vừa đi tuần, thấy 3 tên áo đen kia tụ lại một góc để bàn bạc, nhân cơ hội nàng tiến lại gần Dương Kiều, dùng truyền âm truyền một mình hẳn hãy đánh lạc hướng 3 tên thủ lĩnh kia, nàng sẽ giải cứu cho người của Mai Hoa Trang, để hẳn tin tưởng, nàng nói mình là đệ tử của Lão Quái Nhân.

Dương Kiều mặc dù ngạc nhiên nhưng rất nhanh bình ổn lại, dù còn một tia hi vọng hẳn cũng phải bám lấy, là do hẳn mà cả gia trang mới bị liên lụy, hẳn nhất định phải cứu mọi người. Dương Kiều y lời Hạ Lan Yên nói, đi đến chỗ 3 tên áo đen kia để kéo dài thời gian. Trong khi đó Hạ Lan Yên dần tiến về phía đám người Mai Hoa Trang đang bị giam giữ, khi đến gần một lão già tóc bạc quỳ ở hàng đầu, nàng vờ như cúi xuống nhặt thứ gì đó rồi ném cho lão một cái dao nhỏ để cắt dây trói, nàng biết lão nhất định hiểu ý đồ của nàng.

Quả nhiên lão già này không phụ nàng, nhìn cử chỉ và ánh mắt của Hạ Lan Yên, lão liền biết người này không phải địch, lão nhanh chóng dùng dao cắt dây trói rồi truyền dao xuống cho những người đằng sau. Cứ thế cho tới khi dây trói đã cởi hết gần một nửa, một tên áo đen cũng bắt đầu thấy khả nghi, hẳn tiến lại gần chỗ lão, Hạ Lan Yên biết đã đến lúc, nàng nhanh chóng phi vài cây châm vào 4 tên áo đen, chúng nhanh chóng gục xuống.

- Lối ra bên này, ra ngoài rồi lập tức xuống núi, trang chủ của các người ta sẽ lo!

13. Chương 13

Sau khi người của Mai Hoa Trang lần lượt đi ra khỏi động, Hạ Lan Yên xoay người trở lại cứu Dương Kiều. Lúc này Dương Kiều đang bị một tên áo đen tập kích, với cái võ công mèo cào nàng hiển nhiên xông vào là quá nguy hiểm, vậy nên chỉ còn cách sử dụng biệt tài của nàng, chính là dùng độc. Nghĩ đến đây Hạ Lan Yên không khỏi cười gian xảo, nàng tiến lại gần phía Dương Kiều, nhanh chóng đút vào miệng hắn một viên thuốc, sau đó tung một ít bột phấn về phía 3 tên kia. Không kịp phòng bị cả 3 tên đều hít phải khá nhiều độc, hiển nhiên chúng biết đây là độc, lại thấy người của mình đều đã bị xử lý hết, chúng nhanh chóng phi thân ra ngoài động tìm cách chạy trốn.

Dương Kiều vốn định đuổi theo nhưng Hạ Lan Yên ngăn cản lại, dù sao trúng phải độc của nàng cũng không thể kéo dài mạng sống quá lâu được. Hạ Lan Yên cùng Dương Kiều cùng đi ra khỏi động, trước lúc ra khỏi động nàng có nhìn thấy một cái hồ nhỏ phía trong động, trong hồ đó toàn là xác người, máu tươi đã nhuộm đỏ cả nước trong hồ. Mặc dù nàng không sợ người chết, cũng đã từng giết người nhưng trông đáng chết của mấy người kia, chỉ có thể dùng chữ Thảm để miêu tả, hầu như không còn ai trong số họ còn đủ hình dạng một con người.

Trong mắt bỗng lóe lên một tia tò mò, rõ ràng bọn người áo đen kia là đến cướp Lan Chi Tuyết Diệp, tại sao lại giết nhiều người vậy, còn giết họ thảm như vậy. Như nhận được ánh mắt hiếu kỳ của Hạ Lan Yên, Dương Kiều mở miệng ra giải thích:

- Bọn chúng không chỉ muốn Lan Chi Tuyết Diệp, bọn chúng còn muốn dùng người của Mai Hoa Trang để làm độc nhân thử thuốc.

Nháy mắt Hạ Lan Yên liền hiểu được, hóa ra vì vậy mà chúng mới không giết người của Mai Hoa Trang khi còn trong gia trang. Sự tình cũng đã được giải quyết, nàng lắc đầu không suy nghĩ nữa, về thân thể của lũ người áo đen, đây là việc của Mai Hoa Trang, đến lúc nàng phải trở về rồi, cũng đã 3 ngày, nếu còn không về tiểu Huân chắc chắn sẽ nổi khùng lên với nàng mất thôi.

Khi xuống tới dưới chân núi, Hạ Lan Yên đang định chào từ biệt Dương Kiều thì một mũi kiếm chìa thẳng vào phía nàng xông tới, nàng nhanh chóng nghiêng người tránh đi, sau đó lập tức xoay người đánh trả. Người nọ bị mặt mặc thân áo đen, chẳng lẽ là đồng bọn còn sót của lũ người kia. Nghĩ đến đây Hạ Lan

Yên càng ra tay mạnh hơn, dù võ công của nàng không cao nhưng không đến độ một tên nhãi nhét này mà cũng không đánh được. Đúng lúc nàng đang chiếm thế thượng phong thì một bóng dáng nhỏ nhẩn lao tới :

- Phụ thân

Đứa trẻ vừa la vừa lao về phía Dương Kiều, lúc này người áo đen biết mình không đánh lại liền nhắm chỉ ý lên đứa trẻ kia, Hạ Lan Yên thấy vậy liền nhanh chóng lao tới. Bẩm sinh nàng đã quý trẻ con, đặc biệt từ khi ở cùng tiểu Huân nàng càng thêm yêu thích những đứa trẻ, vì vậy khi thấy lưỡi kiếm chĩa về đứa bé kia nàng không ngần ngại lao tới cứu. Một kiếm này đâm thẳng vào vai Hạ Lan Yên, nhưng khuôn mặt nàng vẫn bình tĩnh , cổ tay uốn về phía sau phóng ra 1 châm bạc trúng ngay huyệt tử của tên áo đen, sau ngay đó hắn liền ngã xuống rồi tắc thở.

Máu thấm ướt cả cánh tay áo, tay nàng vẫn ôm chặt đứa trẻ, dưới ánh nắng chiều tà, một bóng dáng mảnh mai ôm một đứa bé, mái tóc hơi rối tung bay trong gió, máu đỏ nhuộm cả một vai, cảnh tượng đó không hề ô uế mà chỉ thấy nàng phiêu dật giống như là tiên tử, dù cho nàng có đang dịch dung và mặc nam trang. Đứa bé trong ngực dương con mắt long lanh nhìn thẳng vào mắt nàng, ngay sau đó nàng chỉ thấy trước mắt là một mảng tối sẫm.

Lúc tỉnh dậy đã là sáng ngày hôm sau, mí mắt giật giật vào cái rồi đôi mắt xinh đẹp mở ra, nàng cố gượng người dậy nhưng không khỏi hít một hơi lạnh, cánh tay trái của nàng thật là đau buốt, hình ảnh cuối cùng trong tâm trí nàng là ánh mắt to tròn của đứa bé kia, lại nhìn cánh tay, đã có người băng bó giúp nàng. Vừa lúc đó của phòng được đẩy vào, người tới là Dương Kiều cùng đứa bé ngày hôm qua Hạ Lan Yên cứu, cũng chính là con trai của Dương Kiều – Dương Kiệt.

- Ân công, cảm ơn ngày hôm qua ngài đã cứu Mai Hoa Trang, Lại cứu Kiệt Nhi một mạng, tại hạ cảm kích vô cùng, từ nay Mai Hoa Trang sẽ nghe theo lệnh của ân công, xin ân công thu nhận. – Dương Kiều dẫn theo nhi tử quỳ xuống trước giường Hạ Lan Yên

Hạ Lan Yên nhú mày, nàng không muốn dây dưa quá nhiều, sẽ chuốc lấy rắc rối , lại nói việc bây giờ nàng quan tâm nhất là hôm nay đã là ngày thứ 4, nàng đã không tuân theo lời hứa với tiểu Huân, nghĩ đến bộ mặt của thằng bé, aizz thật là đau đầu mà, nàng lấy tay day day cái trán.

- Ân công, ngài không khỏe ư? – Dương Kiều hỏi thăm

- Dương trang chủ, đừng quá khách khí, ta cứu người chẳng qua là do có người nhờ vả, giờ ra có việc quan trọng phải đi ngay lập tức, nhờ trang chủ sắp xếp cho ta một cái xe ngựa, nửa canh giờ nữa lập tức xuất phát

- Ân công, thương thế của ngài hiện không thể di chuyển ngay được, nếu có việc gì tại hạ giúp được xin ngài cứ nói – Dương Kiều sốt ruột khi thấy ân công cứ thế muốn rời đi

- Hiện giờ ta phải đi ngay lập tức, phiền người sắp xếp nếu không ta tự làm – Nói rồi nàng làm động tác muốn xuống giường.

Dương Kiều vội chạy tới đỡ, hắn chỉ còn cách phục tùng thôi, lại thấy ánh mắt quyết liệt của ân công, hắn không thể nào khuyên ngăn được nữa.

Nửa giờ sau, Hạ Lan Yên đã yên vị trên một chiếc xe ngựa trang hoàng, nàng muốn mau chóng trở về gặp tiểu Huân, vài hôm không gặp thật là nhớ thằng bé quá đi, không biết giờ này nó đang làm gì nữa.

Còn lúc đó ở Vô Danh phái, một chuyện náo loạn động trời đã xảy ra.

14. Chương 14

Vô Danh phái.

Trước cổng lớn của Vô Danh phái, một chiếc xe ngựa trang hoàng dừng lại, một bàn tay ngọc ngà nhẹ vén rèm cửa lên rồi sau đó cả bóng dáng xinh đẹp nhẹ hạ chân xuống mặt đất. Khuôn mặt nhỏ xinh, làn da trắng nõn, môi hồng hào, đặc biệt là đôi mắt sáng trong như những vì tinh tú, mái tóc dài phần trên được cài lên bằng trâm ngọc giản dị, phần dưới tùy ý để xõa, tất cả kết hợp lại với nhau liền hiện ra một vẻ đẹp sánh ngang với tiên tử. Không sai lúc này chính là khuôn mặt thật của Hạ Lan Yên, trở về Vô Danh phái nàng cũng không cần phải dịch dung nữa.

Một đệ tử đứng canh cổng khi nhìn thấy Hạ Lan Yên thì đôi mắt đã không thể rời khỏi nàng, tim cũng nhẹ đập thành thịch. Hắn thấy người ngọc đang tiến về phía mình thì vừa vui mừng vừa thấy hồi hộp, tim càng đập mạnh hơn, rồi đến khi bóng dáng ngọc ngà biến mất sau cánh cổng lúc đấy hắn mới giật mình là có người ngoài vừa xâm nhập vào, hắn vội hoảng sợ, lúng túng một lúc rồi cũng quyết định chạy đi báo với sư phụ và các vị sư huynh.

Hạ Lan Yên bước chân có chút vội vàng về phía Phù Dung các, nơi mà tiểu Huân của nàng đang ở, nàng rất mong được nhìn thấy thằng bé. Bước vào Phù Dung các, khung cảnh trước mắt khiến nàng nhũn mảy lại, tâm có chút xao động. Vườn phù dung nàng đã từng nâng niu chăm sóc giờ đã thành một bãi tan hoang, sen trong hồ cũng chết héo hết, bàn đá được đặt ở giữa sân thì vỡ tan tành nằm lán lóc dưới đất, Phù Dung các bây giờ giống một bãi hoang tàn thì hơn, còn đâu vẻ thanh cao, nhã nhặn ngày trước. Không chỉ vậy, điều khiến nàng có chút hoang mang là từ lúc bước vào nàng đã cảm nhận được một mùi sát khí cực nặng, dường như nó phát ra từ trong viện chính, nơi mà nàng đã kêu người an bài cho Tiêu Huân cùng Tử Vũ. Tâm lo lắng, lòng xáo động, chuyện gì đã xảy ra, tại sao không thấy bóng dáng hai đứa bé đâu.

- Sư thúc – Hạ Lan Yên chợt quay người bắt gặp Tiêu Tổng Ngôn, vị sư thúc đáng kính của nàng và cũng là trưởng môn của Vô Danh phái.

- Tiểu Yên, rốt cuộc thì con cũng đã về, mấy ngày trước ta có viết thư cho con nhưng không thấy con hồi âm- Tiêu Tổng Ngôn vừa nghe đệ tử nói có một cô gái cực kì xinh đẹp xông vào phái đi về hướng Phù Dung các liền xác định được đó là Hạ Lan Yên rồi phi thân thật nhanh đuổi theo.

- Sư thúc, đã có chuyện gì? Tiểu Huân và Tử Vũ đâu? – giọng nàng có chút gấp gáp và lo lắng

Tiêu Tổng Ngôn vỗ vai Hạ Lan Yên:

- Tiểu Yên, từ từ nghe ta nói đã, mấy ngày trước hai đứa nhỏ Tiêu Huân và Tử Vũ có đến đây, ta theo lời con sắp xếp cho chúng ở Phù Dung các, sau đó cho chúng trở thành đệ tử chính thức của Vô Danh phái. Kì thực hai đứa nhỏ này đều rất thông minh, đặc biệt là thằng bé Tiêu Huân này, ta giao cho nó 2 bản kiếm phổ, chỉ trong nửa ngày nó đã học thuộc hết, sau đó tiến vào tu luyện, quá trình tu luyện cũng rất tốt đẹp, còn Tử Vũ ta có xem kinh mạch cho nó, thằng bé này tuy cũng thông minh nhưng thân thể không thích hợp học võ mà nó cũng không thích võ thuật, vì vậy mấy ngày nay nó đều ở trong Các của con đọc sách về y thuật.

- Rồi cách đây 2 ngày, bỗng dưng Tiêu Huân có kì tích xảy ra, kiếm pháp nó tu luyện đột nhiên vọt tới tầng thứ 3, con cũng biết rằng năm đó ta là thiên tài kiếm thuật cũng phải mất 3 năm để vọt tới tầng thứ 3, vậy mà thằng bé này trong 3 ngày nó đã vọt tới tầng thứ 3, khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc. Đến ngày hôm qua, cũng là ngày thứ 4 nó tới đây, Tử Vũ đột nhiên chạy đến tìm ta, nói Tiêu Huân xảy ra chuyện. Lúc ta đến cũng là lúc thấy nó đáng điên cuồng cầm kiếm chém lung tung, không khí nặc mùi sát khí, lúc đó ta rất ngạc nhiên, một đứa trẻ tại sao có sát khí mạnh đến vậy. Rồi đột nhiên mắt của thằng bé hóa đỏ, trong giống như là tẩu hỏa nhập ma, ta liền xông vào muốn can nó lại nhưng bị một lực lớn từ trong người nó phát ra làm bật lại, lúc đó thằng bé điên cuồng gọi “cô”, ta liền biết lúc đó chỉ có con mới ngăn nó lại được, đợi mãi vốn ta còn định đi tìm con, may mà bây giờ con đã về rồi...

Lời Tiêu Tổng Ngôn còn chưa dứt Hạ Lan Yên đã chạy vọt vào trong phòng, tim nàng đập mạnh, ánh mắt tràn đầy lo lắng, trong tâm thì không ngừng hồi hận, đáng lẽ nàng lên trở về đúng với lời hứa, như vậy thì tiểu Huân cũng sẽ không xảy ra chuyện.

- Tiểu Yên, chờ đã, có thể nguy hiểm...- Lời của Tiêu Tổng Ngôn bị đứt quãng khi phát hiện bóng người nhỏ bé đã biến mất sau cánh cửa. Lúc này ông chỉ có thể lắc đầu, ông tin tưởng Hạ Lan Yên có thể giải quyết được, ông sẽ chỉ đứng ngoài này nếu con bé cần giúp ông sẽ xông vào.

Hạ Lan Yên bước vào trong phòng, căn phòng âm u với đồ đạc xung quanh đều bị đập phá, nàng vừa tránh các mảnh vỡ dưới chân vừa đảo mắt tìm kiếm bóng dáng quen thuộc.

Bỗng nhìn cảm nhận được ở phía góc gần chiếc giường là nơi có mùi sát khí nặng nhất, nàng nhẹ nhàng tiếng lại, miệng nhẹ hô:

- Tiểu Huân?

Người đang ngồi co ro trong góc khi nghe thấy tiếng gọi kia, cả người liền khựng lại vài giây, sau đó nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn Hạ Lan Yên. Một tia vui sướng nhanh chóng hiện lên nhưng rồi lại từ từ bị sát khí trong người tẩy sạch, khiến cả tâm trí tràn đầy thù hận. Nhận ra người kia đang tới gần hơn, bóng đèn chợt lao lên vùng kiếm chĩa thẳng vào người Hạ Lan Yên.

Hạ Lan Yên tới gần phát hiện ra đó đúng là Tiêu Huân thì vui sướng, muốn tiến lên ôm thẳng bé vào lòng. Đau đớn làm nàng hơi khựng lại, chợt lại ra có một thanh kiếm đâm xuyên bả vai mình, nàng sửng sốt vài giây, lại nhìn đến ánh mắt màu đỏ của thằng bé, mái tóc đen nhánh hàng ngày giờ bị xõa tung ra chuyển thành màu bạc, trông thằng bé lúc này giống như ma như quỷ. Mặc kệ thanh kiếm đang xuyên qua vai mình, mặc kệ nơi đó có vết thương cũ chưa lành, mặc kệ ánh mắt đầy thù hận kia, Hạ Lan Yên mạnh mẽ ôm chặt lấy Tiêu Huân, như thể nếu nàng buông tay bây giờ thì nàng sẽ mất thằng bé mãi mãi:

- Tiểu Huân, là cô đây mà, cô của con đây, tiểu Huân quên cô rồi ư?

15. Chương 15

Vòng ôm ấm áp, giọng nói dịu dàng quen thuộc vang bên tai, tâm trí của Tiêu Huân dần dần được trở lại, khi đôi mắt đỏ rực di chuyển tầm mắt đến bả vai nàng, màu máu làm cho tâm Tiêu Huân đau đớn một cách lạ thường, rồi rất nhanh sau đó, đôi mắt ấy trở lại với màu tím xinh đẹp vốn có của nó. Tiêu Huân hoảng loạn nhìn Hạ Lan Yên, đôi mắt nàng vẫn trong veo như thế, ánh nhìn nó lúc nào cũng vẫn dịu dàng như thế, tim nó đau, nhìn lưỡi kiếm đang xuyên qua bả vai kia, tâm nó càng đau hơn, nó hận mình. Tiêu Huân hận mình là ma quỷ, hận mình đã thương cô, hận mình dù biết không xứng được ở bên cô nhưng lại không nỡ rời bỏ, lúc này thằng bé thà để cô giết chết nó cho hả giận chứ không thể chịu nổi hình phạt phải rời khỏi cô. Đôi tay nhỏ bé ôm chặt thân hình mảnh mai của nàng, từng giọt từng giọt lệ rơi xuống, đây là lần đầu tiên Tiêu Huân khóc kể từ khi thằng bé được sinh ra trên đời này.

Hạ Lan Yên hơi mím môi nhẹ áp sự đau đớn xuống, vươn cánh tay không bị thương vuốt lưng của Tiêu Huân:

- Được rồi, mọi chuyện đều qua rồi, cô sẽ không trách tiểu Huân đâu, đây không phải lỗi của con, nếu con thấy có lỗi thì mau ra ngoài gọi sư thúc vào cho cô – Nàng nhẹ cười an ủi thằng bé.

Lúc Tiêu Tổng Ngôn bước vào căn phòng thì hiện ra trước mắt ông là hình ảnh một thiếu nữ người đầy máu đang ôm một đứa bé trai có đôi mắt tím, lúc bấy giờ đôi mắt xinh đẹp kia đang tuôn trào một thứ gọi là nước mắt.

Lúc Hạ Lan Yên tỉnh dậy là lúc trời đã tối hẳn, nàng vừa mở mắt ra, đập vào mắt nàng là đôi mắt màu tím yêu nghiệt tràn đầy lo lắng, sợ hãi của Tiêu Huân, Hạ Lan Yên muốn nhấc cánh tay lên để vuốt ve hàng long mày đen ngăm ngăm lại của thằng bé thì một trận đau buốt truyền tới khiến nàng phải khẽ rên lên một tiếng nhỏ. Tiêu Huân bị tiếng kêu hồi hồn lại, nhìn thấy cô vừa tỉnh, thằng bé muốn ôm lấy cô mà hỏi nhưng lại sợ cô hận mình. Tiêu Huân khẽ cười lạnh, nó là một con yêu quái, lại tự tay làm tổn thương người mình yêu nhất, liệu cô có tha thứ cho nó không, dù trước khi ngắt cô đã nói là không phải lỗi của nó, nhưng có khi nào lúc cô tỉnh dậy thì suy nghĩ sẽ bị thay đổi không.

Hạ Lan Yên bị nụ cười xa cách của Tiêu Huân làm cảm thấy khó chịu.

-Tiêu Huân, lên đây

Tiêu Huân vui mừng vì cô nhìn mình bằng ánh mắt dịu dàng, nhưng lại sợ chỉ một giây sau cô sẽ nhìn nó bằng ánh mắt ghét bỏ và sợ hãi, tuy nhiên thằng bé vẫn nghe lời cô mình, nhẹ nhàng trèo lên giường, chui vào trong chăn nằm đối mặt với nàng.

- Tiểu Huân có ghét cô không?

- Không! – không một giây suy nghĩ, lời nói kiên định được phát ra.

- Vậy con có muốn rời xa ta không?

- Không, con muốn mãi mãi ở bên cô! Cô... người sẽ không bỏ con chứ? Con xin lỗi cô, con cũng hận mình lắm, thà rằng cô cứ giết con đi còn hơn, cô đừng bỏ con...cô ơi... - Tiểu Huân vừa sợ hãi nhìn nàng vừa nói.

Hạ Lan Yên bật cười:

- Gì chứ, sao cô lại bỏ con được, tiểu Huân của cô có bao nhiêu đáng yêu, bỏ tiểu Huân rồi thì lấy ai cùng cô chơi, lấy ai cùng cô tâm sự, tiểu HUân chính là bảo bối quý giá nhất của cô mà – Nàng véo nhẹ má của thằng bé

- Nhưng...con...đã...

- Suyt! Chuyện đã xảy ra thì cho nó qua đi, xếp nó vào quá khứ được không, cô chỉ cần biết hiện tại tiểu Huân vẫn là tiểu Huân của cô là được rồi.

Lại nhìn đến đôi mắt đỏ của thằng bé, rồi còn cả thân hình gầy gộc nữa, rõ ràng khó khăn lắm mới vỗ béo lên được một ít vậy mà mấy ngày nàng không có ở đây thằng bé lại trở thành một bộ xương di động rồi. Hạ Lan Yên không khỏi chùng mắt xuống, đưa tay véo mạnh cái má của Tiêu Huân, nhẹ giọng mắng:

- Thằng nhóc này, lại bỏ bữa đúng không, ta nghe sư thúc nói con tập luyện kiếm pháp 3 ngày 3 đêm, ăn uống thì qua loa, có bữa còn không ăn, mau nói coi trước khi đi ta đã nói gì?

- Cô... tiểu Huân biết sai rồi, cô đừng giận, lần sau con nhất định sẽ nghe lời, không dám bỏ bữa nữa.- Tiêu Huân chu môi làm nũng với Hạ Lan Yên

Quả thực tiểu Huân giờ đã khác trước nhiều, không còn là một khối đá chỉ biết im lặng nữa, đúng là tiểu Huân đáng yêu của nàng mà. Hạ Lan Yên mỉm cười, dưới ánh sáng nhẹ của cây nến, nụ cười tỏa sáng tỏa nàng làm tim của Tiêu Huân thêm đập mạnh, khóe môi cũng không khỏi cười theo. Trong lòng tự nhủ, nhất định đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng nó làm tổn thương cô, từ giờ về sau nó nhất định sẽ bảo vệ cô, đến hết đời mới thôi.

Ngày hôm sau, nhân lúc Tiêu Huân đi sắc thuốc cho Hạ Lan Yên, Tiêu Tổng Ngôn liền nhân cơ hội vào phòng của Hạ Lan Yên nói chuyện.

- Tiểu Yên, con cũng biết biểu hiện của tiểu Huân hôm qua là do trong người nó có ma khí phải không?

-Tiêu Tổng Ngôn nhìn Hạ Lan Yên đang nằm trên giường khẽ nói.

- Vâng – Nàng cũng không muốn giấu sư thúc nữa.

- Phần ma khí trong người thằng bé là do bị truyền vào người khi còn ở trong bụng mẹ, phần ma khí này không giết người bị nhiễm nhưng mỗi khi chủ thể của nó có cảm xúc không cân bằng thì ma khí sẽ lấn áp lí trí, sau đó trong chủ thể sẽ bị hận thù che hết tâm trí rồi điên cuồng giết người. Mà ma khí này không có cách giải.

- Con biết, sư thúc, lần này con mang tiểu Huân tới đây cũng là vì vậy, mong sư thúc hãy dạy nó Tuyệt Thiên kiếm pháp để thằng bé có thể áp chế được ma khí trong người, còn về chuyện phá giải nó con sẽ tìm cách, con tin là mình có thể làm được.- Hạ Lan Yên kiên định nhìn vào mắt Tiêu Tổng Ngôn trả lời.

16. Chương 16

Lúc đầu Hạ Lan Yên còn nghĩ nàng sẽ phải dùng cách gì để bắt thằng bé bé quan tu luyện cùng với sư thúc nhưng không ngờ rằng sau khi nàng nói ra đề nghị thì Tiêu Huân lại lập tức đồng ý. Lúc đó nàng có biết bao là ngạc nhiên, cứ ngỡ thằng bé sẽ không nỡ xa mình nhưng chỉ thấy nó nhẹ gật đầu rồi nói: “ Con sẽ

cố gắng tu luyện để trở nên cường mạnh hơn nữa, để có bảo vệ cô, cô nhất định phải đợi con!”. Hạ Lan Yên chỉ xoa xoa đầu của Tiêu Huân rồi cười dịu dàng, nàng biết thằng bé là đang dần trưởng thành.

Quá trình tu luyện của Tiêu Huân phải mất 15 đến 10 năm, trong cả quãng thời gian này Hạ Lan Yên đều không rời đi Vô Danh phái, ngày ngày nàng ở trong Phù Dung các dạy Tử Vũ y thuật, thi thoảng cũng có xuống núi để chữa bệnh cho người dân nghèo, thời gian cứ vậy mà trôi qua.

13 năm sau.

- Sư phụ, người nói hôm nay Tiêu Huân sẽ xuất quan sao?- Giọng nói phát ra từ một thiếu niên bộ dáng xinh đẹp, áo đỏ điểm lệ, mắt dài đẹp, môi hơi cong lên, thân mình hơi tựa vào gốc cây gần đó, bộ dáng quả thực so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn, người này cũng chính là tiểu nam hài Tử Vũ ngày nào.

- Ủ - Hạ Lan Yên bên cạnh nhàn nhạt trả lời, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cửa động.

13 năm trôi qua nhưng diện mạo nàng vẫn thế, vẫn là bộ dạng của một thiếu nữ diễm đam đáng yêu, vẫn là đôi mắt sáng trong như ngọc đỏ, nhìn nàng bây giờ chẳng có dấu hiệu gì của cô gái đã 30 tuổi rồi cả, bắt đầu từ năm 17 tuổi, tiên khí trong người nàng đã phát tác, từ đó đến nay diện mạo của nàng chưa từng thay đổi dù thời gian có trôi qua như thế nào đi chăng nữa. 13 năm qua, Hạ Lan Yên thật háo hức muốn gặp lại Tiêu Huân, không lúc nào là nàng không nhớ thằng bé, không biết bây giờ bộ dáng của nó ra sao rồi nữa, không lẽ cũng yêu nghiệt giống như thằng nhóc Tử Vũ kia, không, có lẽ sẽ còn xinh đẹp hơn.

Cạnh! Cửa động dần dần được mở ra, một bóng dáng bước ra ngoài, theo tiếng bước chân là đang tiến về phía Hạ Lan Yên. Dáng người cao ráo, tầm trên 1m9, tóc dài đen nháy để xõa tung mặc gió thổi, khuôn mặt tràn đầy ngạo khí, mắt phượng dài, đôi mắt tím yêu mị nhìn nàng một cách chăm chú. Hạ Lan Yên dang hai tay ra, miệng cười rạng rỡ:

- Chào mừng trở lại!

Không một giây phút chần chừ, Tiêu Huân liền lao vào vòng ôm của Hạ Lan Yên. Lúc này hắn đã cao hơn nàng rất nhiều, cậu bé ngày nào giờ đã trở thành một nam nhân, không còn là nàng ôm hắn nữa mà đổi lại là cả người nàng đều nằm trọn vẹn trong lồng ngực của Tiêu Huân. Hạ Lan Yên từ trong ngực Tiêu Huân ngẩng đầu lên, mỉm cười với hắn. Đây là lần đầu tiên Tiêu Huân cười kể từ 13 năm trước khi phải rời xa Hạ Lan Yên, hắn biết chỉ có nàng mới khiến cho ánh nhìn của mình trở nên nhu thuận, và cũng chỉ có nàng mới khiến hắn có thể cười vui vẻ được.

Hạ Lan Yên đưa tay véo cái má của Tiêu Huân:

- Sao lại vẫn gầy như vậy?

- Con không có bỏ bữa! - Tiêu Huan giơ tay lên thề

Với hành động có phần trẻ con không hợp với khuôn mặt cương lĩnh Tiêu Huân của bây giờ khiến Hạ Lan Yên bật cười. Thằng bé vẫn chẳng thay đổi gì cả, ngoài trừ to xác hơn và bộ mặt ngày càng yêu nghiệt hơn, nhưng nó vẫn là tiểu Huân của nàng, nghĩ tới đây Hạ Lan Yên càng thêm ôm chặt Tiêu Huân. Tử Vũ ở một bên giống như là bị bỏ rơi liền trưng ra bộ mặt ủy khuất:

- Tiểu Huân à ~~ người không còn nhớ ta sao? Ta là Tử Vũ đây mà

- Vừa nói vừa nín lấy tấy áo Tiêu Huân.

Tiêu Huân nhú mày dời tầm mắt từ trên người cô sang màu áo đỏ lòe loẹt bên cạnh, mày càng nhú lại, Tiêu Huân thực sự nghi hoặc, đây có thật là Tử Vũ, đứa trẻ mà cô mua về 13 năm trước, chuyện gì đã biến một đứa bé diễm tĩnh, ít nói thành cái bộ dạng bây giờ, Tiêu Huân di chuyển ánh mắt nghi hoặc về phía Hạ Lan Yên. Nàng chỉ cười cười:

- Nó là Tử Vũ, thế nào, công sức dạy dỗ của ta cũng không phải là phí đi - Vừa nói vừa trưng ra bộ mặt đầy tự hào.

Tử Vũ thấy Tiêu Huân làm lơ mình liền quay sang bám lấy cánh tay Hạ Lan Yên:

- Sư phụ

sư phụ, tiểu Huân hẳn không nhận ta... - giọng điệu làm nũng, đầu còn phớt hợp dụi dụi vào tay Hạ Lan Yên.

Lúc này người Tiêu Huân phát ra một luồng khí lạnh băng, nhanh chóng tách Tử Vũ ra xa Hạ Lan Yên, rồi nắm tay kéo nàng đi, trước lúc đi còn không quên điểm huyệt của Tử Vũ khiến hắn bị bất động. Hạ Lan Yên bị hành động của Tiêu Huân làm bất ngờ, không kịp trở tay, vừa bị kéo đi vừa ngó đầu lại nhìn Tử Vũ:

- Tiểu Huân, sao con lại điểm huyệt của Tử Vũ thế? Trời lạnh thằng bé có thể bị ốm mất!

Lời này vào tai Tiêu Huân làm mặt hắn càng đen đi, cứ nghĩ hơn chục năm qua đều là tên Tử Vũ ở bên cạnh cô, được cô chăm sóc là hắn đã thấy khó chịu lắm rồi, cơn tức giận cứ từ từ tăng dần, còn nhân vật gây ra nó bên cạnh hắn thì vẫn hồn nhiên quan tâm cho thằng oát Tử Vũ kia. Được lắm, từ giờ Tiêu Huân hẳn phải đòi lại hết những thứ của mình mới được.

17. Chương 17

Tiêu Huân nắm tay cùng Hạ Lan Yên trở về Phù Dung các, cả quãng đường ánh mắt của hắn luôn luôn rơi vào hình bóng mà đã biết bao nhiêu ngày tháng hắn thương nhớ. Như cảm nhận được ánh mắt nóng rực của đối phương, Hạ Lan Yên cũng quay sang nhìn Tiêu Huân, trên miệng nở nụ cười dịu dàng, ấm áp như gió xuân khiến tim Tiêu Huân đập mạnh.

“Tiểu Huân, ta đã xếp phòng cho con rồi, chính là căn phòng đầu tiên bên phía trái, cạnh phòng của Tử Vũ” Hạ Lan Yên đưa tay chỉ về phía căn phòng

Mày Tiêu Huân nhíu lại, hắn không vui với sắp xếp này của cô: “Phòng cô ở đâu?”

“Cạnh phòng của Tử Vũ”

Hạ Lan Yên vừa dứt lời, Tiêu Huân liền kéo tay nàng về căn phòng đó. Bước vào căn phòng, không gian không quá rộng lớn cũng không có quá nhiều đồ trang trí cầu kỳ, chính giữa là một chiếc bàn, bên cạnh sát vách tường bên phải là một giá sách nhỏ trên đỉnh giá sách có một nhánh hoa sen, cạnh có đặt vài lọ bình trang trí, đi sâu vào thì thấy giường được đặt ở gian nhỏ phía bên phải, giường được quây lại bằng màn lụa trắng, trông rất tinh tế, cả căn phòng dường như giản dị mà lại tạo không gian ấm áp, thoải mái cho người khác. Đặc biệt từ lúc bước vào phòng Tiêu Huân còn ngửi thấy mùi của thảo dược làm cho cơ thể sáng khoái hơn, hẳn có thể đảm bảo căn phòng này do chính tay Hạ Lan Yên trang trí.

“Con ở đây” - Tiếng nói trầm ổn nhẹ phát ra

“Hả??? Chuyện này... tiểu Huân, đây là phòng của cô mà, bất quá nếu con thích thì nhường lại cho con cũng được, nhưng phải đợi cô chuyển đồ đi đã, chắc tối tối mới xong được, con đợi một chút vậy”. Hạ Lan Yên có hơi ngạc nhiên với quyết định của Tiêu Huân, dù sao căn phòng này là căn phòng bé nhất Phù Dung các, cách trang trí không phù hợp với nam tử lắm, chả hiểu sao Tiêu Huân lại thích, nhưng nếu thằng bé thích thì nàng liền đổi cho nó vậy.

“Không cần. Chúng ta ở chung”

“HẢ???” Lúc này thì Hạ Lan Yên phải há hốc mồm ra vì ngạc nhiên, nàng có nghe nhầm không thể, chuyện này thật là... khỏe miệng Hạ Lan Yên có chút run rẩy: “Tiểu Huân à, chuyện này... không được đâu”

“Tại sao? Ngày trước vẫn vậy mà”- Tiêu Huân một lời nói thẳng ra lí do của mình

“Này...đó là ngày trước, lúc đó con vẫn còn là một đứa bé, bây giờ con đã là một nam tử hán rồi, không thể ở chung với ta được nữa.”

“Tại sao? Chẳng lẽ bây giờ cô ghét con rồi?” Tiêu Huân dùng ánh mắt ngây thơ quay qua nhìn Hạ Lan Yên

“Không phải, sao cô có thể ghét con được, mà là...à...chúng ta dù sao cũng là nam nữ thụ thụ bất thân, giờ con cũng đến tuổi thành gia lập thất rồi, ở chung với ta sẽ không tốt cho thanh danh của con. Sau này cần thận nhỡ không cô nương nào lấy con thì biết làm sao đây”

“ Không sao, con lấy cô là được” – Tiêu Huân mắt nhìn thẳng Hạ Lan Yên, bộ dáng thật nghiêm túc.

Hạ Lan Yên sững sờ mất vài giây, sau đó ngay lập tức nàng cảm thấy là do tiểu Huân bế quan quá lâu, do không được tiếp xúc với bên ngoài nhiều nên trí óc nó vẫn cứ như một đứa bé vậy, nó vẫn chưa ý thức được lời nói của mình.

“ Tiểu Huân, câu này không thể nói đùa nghe không, thành gia lập thất là chuyện hệ sự cả đời con, lời này con chỉ được nói cho người con yêu nhất, người mà con muốn lấy làm nương tử, nương tử là người mà cả đời sẽ ở bên con, chăm sóc con, cùng con chia sẻ mọi đau khổ cũng như buồn vui, người sẽ đi cùng con suốt quãng đường đời còn lại cho đến khi chết. Vì vậy không được tùy tiện nói ra lời này hiểu không?”

“Người con yêu nhất là cô, người con muốn cả đời cùng sống, cùng yêu thương, mọi đau khổ con sẽ chịu, cô chỉ cần ở bên con là hưởng niềm hạnh phúc là được” Tiêu Huân như nói ra cả nỗi lòng của mình, ánh mắt kiên định của hắn làm cho Hạ Lan Yên ngỡ ngàng và có chút giật mình.

“ tiểu Huân à... chuyện này không thể nói đùa được...”

“ Ta không nói đùa, nương tử của ta cả đời chỉ có thể là nàng, còn nữa từ giờ không được gọi ta là tiểu Huân nữa, gọi ta là Huân,ta không phải là con nít nữa, từ giờ ta sẽ bảo vệ nàng” – Ngữ khí của Tiêu Huân càng ngày càng nghiêm trọng, cách xưng hô cũng bị đổi khiến Hạ Lan Yên lúng túng không biết làm thế nào, đây là lần đầu tiên nàng có cảm giác luống cuống trước mặt hắn.

Hạ Lan Yên cúi mặt, không biết nên làm thế này, vừa mới gặp lại người mà nàng yêu thương, quan tâm, nhớ nhung suốt 13 năm vậy mà giờ lại xảy ra tình huống này, nàng thật không biết phải làm sao.Nàng vẫn nghĩ Tiêu Huân là nói đùa, cũng có thể là do suốt 13 năm nữ tử nó biết chỉ có nàng, hơn nữa nàng lại là người cứu thoát thẳng bé nên nó mới nhầm lẫn giữa tình cảm thân thiết gắn bó như thân nhân với tình yêu nam nữ, nàng thật không biết làm thế nào để giải thích cho Tiêu Huân hiểu.

“Tiểu Huân à...đừng đùa nữa mà...ta... không cảm thấy vui gì cả” – Hạ Lan Yên bối rối cố gỡ ra từng chữ đáp trả Tiểu Huân.

18. Chương 18

Bên khung cửa sổ, một bóng dáng xinh đẹp đang ngồi thẩn thờ nhìn những hạt mưa bay lớt phớt ngoài sân, vài ngày nay trời mưa liên tục giống như lòng nàng lúc nào, nặng trĩu vì suy tư. Hạ Lan Yên chống cằm nhìn vài cánh hoa đào bị gió cuốn vào cùng mưa, mấy ngày nay nàng thực sự rất đau đầu cũng chính vì chuyện buổi hôm đó, khi tiểu Huân nói muốn nàng làm nương tử của nó. Mặc cho nàng phản đối và giải thích ra sao thì hắn vẫn không chịu nghe, chỉ trầm ngâm rồi bảo hắn sẽ đợi, nàng nhất định sẽ là nương tử của hắn. Nàng vốn định chuyển qua bên viện của sư thúc bởi lúc này nàng cần nhất là bình tâm suy ngẫm nhưng Tiêu Huân nhất khoát bám chặt lấy nàng, hắn không cho phép nàng rời khỏi hắn nửa bước. 13 năm trôi qua, 13 năm xa cách Tiêu Huân dường như có chút thay đổi, hắn trở nên khó hiểu hơn và còn có cả bá đạo hơn.

Tiêu Huân vừa vào cửa liền bắt gặp cảnh tượng đó, ánh mắt hắn hiện lên tia đau khổ, hắn biết mình là quá vội vàng, nàng chưa thể chấp nhận nhưng hắn không kìm lòng được. Hắn đã đợi 13 năm rồi, hắn không muốn đợi nữa. Từ ngày hôm đó nàng luôn tìm cách lảng tránh hắn, không nói chuyện với hắn, mỗi khi đối mặt với nhau trong mắt nàng chỉ có tia bối rối và khó xử, hắn không muốn vậy nhưng cũng không muốn buông tay.

Tiêu Huân đặt chén chè sen xuống bàn: “Yên Nhi, lại đây ăn chè đi”

Hạ Lan Yên chợt bừng tỉnh khi nghe thấy giọng nói quen rồi, rồi lại bối rối khi đối mặt với Tiêu Huân, nàng vẫn chưa thể quen được với cách xưng hô mới của hắn. Ngẩng mặt lên nhìn đôi mắt hoa đào xinh đẹp kia đang tràn ngập u buồn, lòng nàng cũng như siết lại, nếu như hôm đó nàng không tin những gì Tiêu Huân nói thì mấy hôm nay với biểu hiện của hắn nàng đã có chút động tâm, nhưng bảo nàng phải chấp nhận một

đứa bé nàng nuôi lớn bao nhiêu năm, hằng tháng đều là nàng lén lút đưa đồ ăn với cho nó và sự thúc, rồi tiện ngắm nhìn thẳng bé, nàng thực sự không làm được, nghĩ tới đây lòng nàng lại có chút u buồn.

“Tiểu Huân à, ta có chuyện muốn nói với con” Giọng Hạ Lan Yên có chút nặng nề.

Tiêu Huân nhướng mày nhìn thẳng vào mắt nàng, chờ đợi nàng nói.

“Chuyện là, ta tính xuống núi một thời gian”

“Ta đi với nàng”

“Không được, ta muốn đi một mình, con ở lại trên núi trù tâm tu luyện thì hơn” Hạ Lan Yên cố tránh ánh mắt của Tiêu Huân, có chút chột dạ nói, sao tự dưng nàng lại cảm thấy chột dạ thế này.

Tiêu Huân chợt bắt lấy tay của Hạ Lan Yên, đem tay mình bao chặt lấy tay nàng, giọng chứa đựng sự kiềm chế và cơn giận như sắp bùng nổ: “Nàng ghét bỏ ta đến thế ư? Nàng muốn rời xa ta nhanh như vậy ư? Cô, chẳng lẽ cô muốn bỏ rơi tiểu Huân của cô?”

Giọng điệu ghen ngào chua chát của Tiêu Huân làm lòng Hạ Lan Yên mềm hẳn đi, nàng không muốn vậy, thấy Tiêu Huân buồn mà lòng nàng cũng như thắt lại, nàng cũng đau lòng khi thấy thẳng bé như thế này.

“Tiểu Huân à, ý cô không phải vậy, chỉ là...”

Tiêu Huân ôm chặt lấy Hạ Lan Yên, dường như sợ chỉ cần hắt hơi lỏng tay ra một chút là nàng sẽ biến mất.

“Không được, nàng không được phép rời khỏi ta, nếu nàng rời bỏ ta, ta sẽ phát điên, ta sẽ hủy diệt mọi thứ, rồi ta sẽ chết mất, nhưng dù vậy, trước khi chết ta vẫn ước được nhìn thấy nàng, Yên Nhi, đừng chối bỏ ta nữa được không, ta là thật sự yêu nàng, không phải tình yêu dành cho người thân mà là tình cảm của một nam nhân dành cho nữ nhân, cầu xin nàng, nàng không yêu ta cũng được, nhưng hãy để cho ta được ở bên nàng, đừng chối bỏ ta nữa. Nếu đến nàng mà cũng chối bỏ ta thì ta sẽ lại trở về làm quái nhân như ngày trước mà người đời khinh bỉ, rồi ta sẽ chết dưới sự phỉ nhổ của mọi người...”

Lời Tiêu Huân chưa hết Hạ Lan Yên đã lấy tay gạt mồ hôi hắt lại, nước mắt đã lăn từng giọt trên mặt nàng. Nàng biết mỗi khi nhớ lại những tháng ngày khi xưa, Tiêu Huân luôn tràn đầy đau khổ, khi nghe hắn giãi bày lòng mình với nàng, nàng biết lúc này tiểu Huân nhỏ bé của nàng đang nghiêm túc hơn bao giờ hết. Tận sâu trong đáy lòng nàng không phải là chối bỏ hắn, chỉ là cái rào cản kia không phải chỉ chốc lát là có thể vượt qua được. Hạ Lan Yên đưa tay vỗ nhẹ lưng Tiêu Huân như khi nàng vẫn hay làm hồi bé với hắn.

“Tiểu Huân à, con muốn cô phải làm sao đây, cô vẫn sẽ mãi mãi luôn bên con nhưng mà chuyện này con có thể cho cô thời gian được không?”

Tiêu Huân đang cúi mình trong nỗi tuyệt vọng cùng đau khổ thì chợt ngẩng đầu lên nhìn Hạ Lan Yên, ánh mắt tràn đầy mong đợi: “Thật không, nàng sẽ suy nghĩ chứ? Không cần vội chỉ cần nàng đừng đẩy ta ra là được”. Tiêu Huân tràn đầy vui mừng ôm chặt Hạ Lan Yên, hắn còn nhắc nàng lên xoay mấy vòng làm cho đầu óc nàng choáng váng phải giục mới hắt mới thả nàng xuống.

Hạ Lan Yên nhìn nụ cười yêu nghiệt của Tiêu Huân kia, lòng cũng có chút xao động, nàng là đã động tâm rồi, chỉ là lúc này nàng chưa biết điều đó mà thôi.

19. Chương 19: Ngoại Truyện: Tiêu Huân

Ta – Phượng Thương Dật, ngũ hoàng tử của Phượng Thương quốc, một đứa trẻ từ khi sinh ra đã không nhận được tình yêu thương của cha mẹ. Sau khi sinh ra ta, mẫu phi ta liền qua đời, để lại ta trên cõi trần này lẻ loi đơn bóng.

Ta khi ta biết nhận thức về thế giới này thì cũng là lúc ta biết mình bị cô lập, phụ hoàng rất hiếm khi tới thăm ta, ta nghe bọn thái giám nói là do hoàng hậu không cho phép hoàng thượng tới gần ta, nói ta là dị vật đem lại điềm xui. Đúng thế từ khi sinh ra đôi mắt của ta đã là màu tím, nó khác với mọi người, ta nghe

ma ma thân cận của mẫu phi kể lại, lúc sinh ra hoàng hậu nói ta không phải con của phụ hoàng, nói mẫu phi ta thông đồng với kẻ khác làm ô uế hoàng thất, tội phải chém. Nhưng Dương mama đã khóc lóc cầu xin, cuối cùng sau khi thử máu cũng chứng thực ta là dòng dõi hoàng thất, lúc đấy mọi chuyện mới lắng xuống, nhưng phụ hoàng cũng chẳng bao giờ tới thăm ta nữa, chỉ trong dịp trung thu hằng năm khi mà mọi người đều tụ tập lại lúc đó ta mới được gặp người.

Năm 3 tuổi, trong một đêm trung thu ấy, cơ thể ta đột nhiên chịu một trận đau đớn, ta ngực ngã lăn lộn dưới đất để chống lại cơn đau, không ai đến giúp ta, tất cả chỉ đứng nhìn ta chịu dày vò. Lúc đó ta cũng bỗng cảm nhận được sự thay đổi trong cơ thể mình, mái tóc màu đen của ta xỏa tung ra dưới ánh trăng hóa thành màu bạc, trong miệng ta hàm răng như có biến đổi, giống như mọc ra hai cái răng nanh dài sắc bén, rồi lúc đó cả người ta không còn kiểm soát được nữa, trong đầu ta chỉ còn là tiếng gào thét muốn phục thù mẫu phi, giọng nói của chính ta tự nói rằng tất cả mọi người đều là kẻ thù của ta, ta phải giết hết. Mọi người sợ hãi chạy toán loạn, phụ hoàng hô to binh lính tới chém quái vật, một giọt lệ rơi xuống, lòng ta cay đắng, vốn đã biết người cha này không hề thương mình nhưng lại từng ôm hi vọng về tình thương phụ tử, tất cả sau đêm nay đều không còn nữa.

Sau đêm đó mọi việc đều biến đổi, ta vốn là một đứa trẻ không được yêu thương nay càng bị cô lập, mọi người đều sợ hãi khi nhìn thấy ta, ngay cả Dương mama từ nhỏ đã chăm sóc ta cũng sợ hãi biệt lai mất. Ta không nhớ mình ra gây ra việc gì, ta chỉ nhớ những ánh mắt sợ hãi, kinh nghiệm, căm thù của tất cả mọi người, bao gồm cả phụ hoàng của ta.

Lạc phi cung, nơi mẫu phi ta từng ở giờ chỉ còn là một đồng hoang tàn, không một bóng người qua lại chỉ trừ ta, đứa trẻ bị coi là quái vật bị bỏ rơi tại đây. Hằng ngày vẫn có tên thái giám mang thức ăn tới cho ta nhưng đó chỉ toàn là cơm thừa canh cặn, mỗi lần đến chúng đều mang ánh mắt kinh miệt cùng sợ hãi, trước khi đi chúng còn đạp ta vài cái, lúc đó thân thể ta còn bé và yếu ớt, ta chẳng thể làm gì được.

Ngày ngày sống như một con súc vật cũng không bằng, dần dà ta cũng quen, ban ngày ta trốn vào bụi cây dại, đợi khi bọn thái giám mang vút đồ ăn ở sân, đợi chúng đi ta mới bò ra để lấy, mỗi lần vậy là ta phải đấu tranh với cả lũ chuột bởi nếu không nhanh đồ ăn của ta cũng sẽ chẳng còn, cũng vì vậy mà trên người ta có không biết bao nhiêu vết thương do động vật cắn.

Đau khổ, tuyệt vọng, tủi thân, cô quạnh, ngày ngày sống trong bóng tối và lạnh lẽo, khi cứ tưởng rằng sẽ có ngày ta không chịu được nữa mà chết đi thì nàng đến, nàng đem ánh sáng tới sưởi ấm cho ta, nàng đã cho ta một cuộc đời mới.

Ngày từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta ngạc nhiên, sau đó lại là sợ hãi, ta sợ nàng cũng sẽ kinh bỉ ta rồi trốn xa ta như những kẻ khác. Nhưng nàng không vậy, nàng chỉ bình thản nhìn ta, rồi nàng đưa tay ra và nói: “Có muốn đi với ta không”. Lúc đó ta chỉ ngơ ngác nhìn nàng, như tưởng đây chỉ là giấc mơ, ta không dám nhắm mắt lại, ta sợ mọi thứ sẽ biến mất sau khi mở mắt ra.

Lúc nằm trong vòng ôm của nàng, ta sợ hãi, lại vui mừng, ta túm chặt lấy nàng như thể nàng là chính là tia sáng cuối cùng cứu vớt đời ta. Lúc nhìn thấy nàng cười dịu dàng với ta, ta biết dù cho lúc này có là giấc mơ thì ta cũng sẽ cố gắng tận hưởng từng giây phút với nàng.

Ngày hôm sau khi ta bừng tỉnh dậy, ta cứ ngỡ mọi thứ đêm qua chỉ là giấc mơ nhưng khi đập vào mắt ta là đôi mắt xinh đẹp dịu dàng của nàng thì ta đã tin mọi thứ đều là thật, nàng có thật, lúc đó lòng ta đã vui sướng biết nhường nào, bàn tay ta vẫn nắm chặt lấy vạt áo nàng, bởi ta dù biết đây là thực nhưng vẫn sợ hãi chỉ giây phút sau nàng sẽ bỏ ta đi.

Nàng đặt cho ta một cái tên mới – Tiêu Huân, nàng bảo cái tên đó chẳng có nghĩa gì cả, chỉ là nàng thấy thuận miệng lên đặt, ta cũng không quan tâm, ta chỉ biết đó là do nàng đặt, là thứ đầu tiên nàng cho ta, là cái tên mà sau này ta cực kì quý trọng. Nàng yêu thương chăm sóc ta, nàng nói muốn mang ta đi nhưng khi nàng bảo ta đợi nàng ở đây, ta liền sợ hãi nàng sẽ bỏ ta đi mất, ta ôm chặt lấy nàng, ta quyết không để nàng đi mất.

Như thấu hiểu được nỗi sợ của ta, nàng chỉ nhẹ nhàng ôm ta rồi thủ thỉ với ta, nàng nói ta là một đứa bé đáng yêu, nàng sẽ không rời khỏi ta, chỉ là hiện phải xử lý một vài chuyện mới mang ta đi được, nàng nhét vào tay ta một đồng đồ nói là bảo vật của nàng, rồi nàng dỗ dành ta, lúc đó ta hiểu được nàng nhất định sẽ quay lại. Nàng đã không lừa ta, nàng quay lại rồi mang ta đi, lúc đứng trên cổng thành cao vài trượng

kia, nhìn vào đám cháy phía xa, cũng chính là Lạc cung của mẫu phi ta, lúc đó nàng có hỏi ta có hối hận không, ta chỉ tuyệt nhiên lắc đầu, giống như mọi thứ hết thấy đều không liên quan đến ta.

Ta biết, bắt đầu từ khi nhìn thấy nàng, từ khi nàng nói sẽ không rời xa ta, lòng ta đã đặt cả vào nàng, lúc đó ta chưa biết cái gọi là tình yêu nhưng ta chỉ biết nàng là người mà ta tin tưởng nhất cũng là người mà ta cần nhất, nàng là cả ánh sáng của đời ta. Yên Nhi! Nàng có hiểu không, từ giây phút nàng xuất hiện, trời đã định ta và nàng mãi mãi không rời rồi!

20. Chương 20: Ngoại Truyện Về Tiêu Huân (2)

Lần đầu tiên ta nhìn thấy dung nhan của nàng là khi chúng ta đang trên xe ngựa rời xa kinh thành, ngạc nhiên đương nhiên là ta có, mặc dù ta không quan tâm tới vẻ ngoài của nàng nhưng khi nàng lộ lớp mặt nạ da người kia ra, để lộ dung nhan không đáng là khuynh thành nhưng cũng là tuyệt sắc lại thêm vài nét đáng yêu, tình nghịch, cứ thế mà lòng ta lại thêm một trận xao động. Ta không hỏi nàng vì sao lại dịch dung, cũng như xuất thân của nàng, kể cả nơi mà nàng mang ta đi ta cũng không biết, ta chỉ biết chỉ cần có nàng ở bên, nơi nào là đích đến đối với ta không còn quan trọng nữa rồi.

Căn nhà gỗ nhỏ nằm trên đỉnh núi, xung quanh là vườn thuốc tràn ngập hương thảo dược, phía sau nhà là một rừng hoa thơm ngát, còn có một cái vũng đu được đặt ở cạnh gốc cây cổ thụ già nua bên phải ngôi nhà. Khung cảnh giản dị như thế nhưng lại mang đến cho ta một cảm giác yên bình, ấm áp, một cảm giác gia đình mà ta chưa từng có được. Hằng ngày nàng vẫn chăm lo cho ta từng chút một, nàng nấu cho ta những món ăn vừa lạ vừa ngon, mỗi bữa nàng đều canh chừng khi nào ta ăn hết ba chén cơm rồi uống thuốc bổ, lúc đó nàng mới tha cho ta, mỗi lần nhìn khuôn mặt đáng yêu của nàng chu môi tỏ vẻ khó chịu khi ta muốn bỏ bát cơm xuống là ta lại thấy thật buồn cười, ta không hiểu rằng mình mới là một đứa trẻ hay là nàng nữa. Nàng may cho ta rất nhiều quần áo mới, tuy không phải là loại vải thượng hạng nhưng đều là chất vải thỏa mái, đông ấm hè mát, kiểu dáng cũng giúp ta dễ hoạt động. Lúc được mặc bộ quần áo đầu tiên nàng may, tuy đường chỉ còn loằng ngoằng, nhiều chỗ bị lỗi, ống tay lại bên ngắn bên dài nhưng lòng ta thì như có một dòng nước ấm chảy qua, ta biết mình là đang cảm động, ta cảm động với tất cả những gì nàng làm cho ta, ta cảm thấy mình may mắn biết bao vì được gặp nàng.

Lần đầu tiên ta rời xa nàng từ khi chúng ta ở bên nhau là khi nàng gửi gắm ta tới Vô Danh phái cùng với Tử Vũ- đứa trẻ trầm lặng mà nàng mua về để kết bạn cùng ta, quả thực nàng không biết, ta chưa bao giờ cảm thấy cô đơn bởi vì bên cạnh ta luôn luôn có nàng bên cạnh, mà ta thì cũng chỉ cần có vậy.

Khi ánh hoàng hôn của ngày thứ 3 nàng rời đi dần xuống, lòng ta có một cảm giác bồn chồn không yên, trước khi đi nàng đã hứa với ta là 3 ngày sau nhất định sẽ trở về nhưng rồi ta đợi, ta đợi cho đến khi bình minh lên vẫn không thấy bóng dáng nàng đâu, lúc đấy ta thực sự hoảng hốt, ta sợ nàng cứ như vậy mà bỏ rơi ta. Nhưng lí trí mách bảo có lẽ là nàng đang trên đường về, có lẽ là có chuyện bất chợt khiến nàng về muộn, vì vậy ta tiếp tục đợi. Những ngày tiếp theo khi ta đợi nàng ta điên cuồng luyện kiếm pháp mà sư phụ đưa cho. Ta không nhớ ngày sau đó trôi qua như thế nào, ta chỉ nhớ lúc ta lấy lại được lí trí của mình là khi ta nhận ra nàng ở ngay trước mặt ta, nàng đang ôm ta vào ngực, còn ta, trên tay ta là một thanh kiếm loang lỗ vết máu đang đâm xuyên qua người nàng. Lúc đấy ta chỉ ước mọi việc là mơ, hoặc giả là có thật thì ta mong người bị kiếm đâm là ta chứ không phải là nàng, ta không tin vào mắt mình nữa, người mà ta yêu thương, người mà ta cố gắng bảo vệ giờ phút này lại đang bị chính tay ta cầm kiếm đâm qua, nhưng điều làm ta đau lòng hơn cả là khi đó, nàng không sợ hãi, không đau đớn, nàng chỉ dịu dàng nhìn ta mà nói mọi chuyện không phải lỗi của ta, nàng nói nàng không trách ta.

Người con gái như vậy làm sao ta có thể xứng ở bên cạnh nàng, xứng được nàng bảo vệ, yêu thương. Nhưng cũng chính lúc đó ta thật hận bản thân mình bởi vì dấu vết mình không xứng nhưng ta cũng không thể buông lòng từ bỏ nàng, ta biết ta là một con người ích kỉ, nhưng vậy thì đã sao, ta không thể sống thiếu nàng được.

Sau sự kiện đó ta cùng với sư phụ bế quan tu luyện để phong bế ma khí trong người ta và giúp ta đủ mạnh

để có thể chế ngự nó mỗi khi nó bùng phát. Những ngày tháng đó không có nàng bên cạnh, ta đã rất khổ sở, hình bóng nàng cứ hiện ra từng phút từng giây, nhưng rồi ta lại tự nhủ phải cố gắng tu luyện, như vậy ta mới xứng đáng với nàng, mới có thể bảo vệ nàng.

10 năm sau cũng là lúc ta xuất quan, mặc dù thời hạn trước đó là 13 năm nhưng ta lại chỉ mất 10 năm để phong bế ma khí trong người và nâng cao thực lực, vì vậy mà ta đã xuất quan trước dự định 3 năm. Nhưng lần đầu tiên xuất quan ta không đi tìm nàng, ta cũng không nói cho nàng biết, bởi bây giờ ta có thực lực nhưng lại chưa có lực lượng, vẫn chưa thể đủ khả năng để bảo vệ nàng, vì vậy mà ta bí mật lập ra Sát Tinh các và Âm Tinh các, hai tổ chức một là tổ chức sát thủ - Sát Tinh Các và một tổ chức tình báo - Âm Tinh Các. Ta thu nhận những đứa trẻ mồ côi để bồi dưỡng, ta mời các cao thủ võ học về làm thuộc hạ, những chuyện đó điều không hề dễ dàng, để có được lòng tin và sự trung thành của các thuộc hạ, ta đã phải đổ biết bao nhiêu là công sức và máu, nhưng tất cả đều đáng giá, vì nàng.

Kể từ khi xuất quan, mỗi tháng ta đều lén đến nhìn nàng, nàng vẫn xinh đẹp như thế, trẻ trung và đáng yêu như thế, mỗi cử chỉ lời nói của nàng đều khắc sâu vào tim ta, từng ánh mắt nụ cười ấy đều làm tim ta rạo rực không yên. Đến khi một lần ta nhìn thấy nàng ôm một nam tử, hắn ôm lấy nàng mà khóc còn nàng thì dịu dàng vỗ lưng hắn rồi nói lời an ủi, lúc đó tim ta như xiết chặt lại, vòng ôm đó, sự dịu dàng đó tất cả đều từng thuộc về ta, không nó vĩnh viễn thuộc về ta. Đêm hôm ấy ta vừa đập phá đồ đạc trong Các, vừa uống rượu, các huynh đệ đều sợ hãi không dám đến gần, ta giống như là phát điên lên, phát điên vì nàng, lòng ta đau đớn vô cùng, vì sao, vì sao nàng lại đối xử dịu dàng như thế với nam nhân khác, chẳng lẽ nàng quên ta rồi ư, quên tiểu Huân của nàng rồi. Lần đấy ta lại một lần nữa rơi lệ, nhưng cũng từ lần đấy ta chợt nhận ra tình cảm ta dành nàng không còn chỉ là sự chiếm hữu, là lòng biết ơn nữa, mà là tình yêu, đúng vậy, ta yêu nàng, ta hận không thể đời đời kiếp kiếp yêu nàng, ở bên nàng. Vì vậy mà sau 13 năm lần đầu tiên xuất hiện trước mặt nàng, ta đã không kìm lòng nổi mà giãi bày, ta không muốn chờ đợi thêm nữa, ta muốn nói với nàng “ Ta yêu nàng”, ta muốn mãi ở bên nàng, yêu thương nàng, bảo vệ nàng như một người nam nhân. Yên Nhi! Nàng có hiểu không? Ta đã chờ đợi quá lâu rồi, ta không thể chờ đợi thêm nữa, ta muốn bày tỏ với nàng, muốn nói ở bên cạnh nàng, yêu nàng, mãi mãi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuong-tu-cua-yeu-nghiet>